

Invatatorului

REVISTA

DE CULTURĂ, LUPTĂ PROFESIONALĂ ȘI INFORMAȚII
A SINDICATULUI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUDEȚUL DĂMBOVITĂ

Director, **ATILA MAZILU**

Secretar de redacție, **N. CONSTANTIN—Fieni**

Redacția și administrația: **Sindicatul învățătorilor Târgoviște—Dâmbovița**

S U M A R U L :

Conducerea Școlii poporului și realizările la Dâmbovița	Ioan Costache
Este învățătorul un tehnician ?	Petre Manolache
Conceptia Sindicatului și adaptarea țigmei	Călin M. Scariș
Pe acelaș drum, spre aceeaș țintă	I. Bălășescu
Situația „Școlii Poporului” în cadrul noului buget	
Neliniști	V. Ghiculescu
Incursiune în romanul românesc	Ion M. Alecu
E seară de April	V. Ghiculescu
Realizări în spiritul metodei globale	Const. Uraș
Reșemări	N. Buzdugan Bolintin
Coordonate de activității creatoare	Gh. H. Danciu
Mai multă amănitate	N. Constantin—Fieni
Reformă socială, reformă spirituală (urmare) Informații, etc.	Atila Mazilu

COMITETUL DE REDACȚIE

- 1) ATILA MAZILU Inv.
- 2) ION COSTACHE „
- 3) IOAN BUTĂROIU „
- 4) ION BĂLAȘESCU „

La revistă colaborează toți învățătorii din județul Dâmbovița și orice persoană dornică de a contribui la ridicarea și propagarea culturii.

Conducerea Școalei poporului și realizările la Dâmbovița

Noua orânduire școlară, înpusă de popor dela 23 August 1944, pornită la lucru, a desmintit unele concepții vechi, împământenite la noi și care așternesă crustă tradițională peste bunele intenții ale clasei muncitoare românești.

Această clasă, urgisită și descalderată în trecut, deslănțindu-și energiile, a promovat în posturi de răspundere crucială în această țară, oameni care s-au legat definitiv numele de epoca revoluționară a timpului nostru.

Pornit din popor, trăind anonim în popor, anonim pentru pătura restrânsă conducătoare de după primul război mondial, dar strălucind în gândurile și dorințele stăpânite ale maselor, ce-și gălceau abea desrobirea, ei s'au ridicat, odată învesiți cu încrederea celor mulți,—prin propriile lor fapte, puse exclusiv în slujba binelui general.

S'a văzut după 23 August, minunea în care nu crede nimeni, ca oameni lipsiți de blazoanele ce se acordau în trecut de cluburi politice—pentru merite electorale—să-și descopere nesecate izvoare de energie, de capacitate și mai ales fapt nou în istoria noastră politică,—nesecate izvoare de bună credință.

Unul din acești autentici reprezentanți ai poporului, care conduce cu cinste și demnitate destinele educației și culturii populare, este ministrul nostru D-l Ștefan Voltec.

Na este în intenție mea de a ridica aci osanale laudabile unui om, care nu le-a dorit nici o dată și nu-mi pot permite să murdăresc cu laude goale puterice personalitate a acestui fruntaș al politicii Românești.

Se obișnuite în trecut, pentru gădilara vanității putericeilor zilei să se cădelnițeze fam de tămăle, arătându-se cu lux de amănunte—ce a promis că face dar nu a făcut nici o dată—și mai ales călă dragoste pentru popor arată proepinental la ordinea zilei, mângâindu-și cu o mână burta respectabilă de alăta milă strânsă pentru bietul popor, și cu alta chelia, răsărindă dintr'o îngrămădire de prea multă presupusă inteligență.

Aminim mai ales cățelele, în uniforme și lăre, cu diagonale sau lanțuri de aur, cu atitudini musolmanice și cu excorie de ciraci, stăpânii destinelor, care odată diavol au purces evidențind în toate chipurile și ocaziile—pentru a vedea strălucirea rozul din obre-

zul lor, și danga dela pantaloni, pentru a arăta buna stare în care huzurea românești noștri.

Și jandarmii erau chipași.—Ei aveau rolul să păzească ca nu cumva vreme biet țărani, sălă de atăta bună stare, să strige, că s-a sălurat de atăta ierictre.

Norocul nostru că vremea s'au schimbat.

Suntem datorți și noi—să ne facem camoocul oamantă—care bine merită dela popor și patrie,—dar o facem în alt mod.—O facem arătând că s'a înfăptit, lucruri pipăibite și oricând îndemână pentru verificare.

Ală și nimic mai mult.—Concluziunile le va trage fiecare, după cum îl tale capul.

Dar, suni sigur, că din îngrădirea de înfăptiri pe terenul educației și culturii—în jud. Dâmbovița—răsare cu putere conturul personalității puternice a Ministrului nostru, Ștefan Voltec, mereu în actualitate, permanent în mijlocul celui mai însemnat compartiment de viață a unui stat, educația și cultură, sector care pregătește și comandă pentru veacuri viitorul țării: „socialismul“.

Dela 23 August 1944, până astăzi, după un război nenorocit care a secătuit țara de toate resursele și după ani grei de secolă, luptăm cu o stare de oprire retrogradă care încă pune piedici bunelor intenții, s'a realizat în jud. Dâmbovița.

S'au înființat în județ 4 școli primare noi în satele: Cobla-Blidari,—Ludești-Budari,—Pătroale Potlogeni-Deal și Olâmbocata-Cotul Malului.

24 Gimnazii Unice, majoritatea încadrate cu învățători.

Au funcționat în județ, în 1945/1946—277 școli de alfabetizare,—iar 1946/1947, 193 școli de alfabetizare.

S'au înființat, în județ, 107 posturi de învățători, maestrii și egroocni, au fost numiți 48 învățători titulari în ultimul an.

S'au transferat în 1945/1946 și 1947,—290 învățători.

Au funcționat în posturi libere și în locuri celor în concediu 160 învățători experți cu diploma de capacitate sau cu studii apropiate.

Pentru îmbunătățirea și adaptarea noilor metode de învățământ s'au înființat în județ 26 clase de experimentare, repartizate astfel:

16 clase în care se experimentează după abecedarul M. Biciulescu.

8 clase în care se experimentează după abecedarul Cleo. Teodorescu.

2 clase în care se experimentează după abecedarul Fl. Bogdazar.

— S'a construit una cancelarie la șc. din Bumbești—și una sală de clasă la șc. din Cristeasca—Ulugreni.

— Este în curs de construcție, monumentala școală Nr. 1 din Găești și școala din Colacu.

— S'au făcut reparații radicale la un număr de 8 școli din județ.

— Pentru studierea noulor curente de învățământ, pentru o mai bună îndrumare a școlilor primare, a luat înțință și funcționează din 1945 Consiliul Pedagogic al județului în care au intrat cei mai cu experiență și cu pregătire învățători.

— Pentru înlăturarea vechiului sistem educativ de spreclere al elevilor sub raportul fizic și sufletesc, s'a introdus caetul de observație și lușa școlară, mijloc ideal pentru cercetarea individualității copilului.

— Instituțiile învățătorești au primit sprijin și încredere pentru o mai folositoare activitate obștească.

Astfel, învățătorii din Dâmbovița se pot mândri cu cele 3 instituții economice: Banca învățătorilor, cooperativa „Solidaritatea” și cooperativa de librărie „Armonia”.

Organizarea lor s'a modificat în spiritul marilor structuri sociale din țară.

Sindicatul învățătorilor este o realitate vie și puternică, care, păcate omenești—strănește invidie și plămă.

— Soc. „Școala Nouă”—pentru pregătirea învățătorilor cu noul curent și reforme școlare trăiește din plin o activitate demnă de laudă.

— La Târgoviște a luat înțință Coralul învățătorilor, în pregătire. Revista „Învățătorul” organul nostru profesional, apare regulat din dorința învățătorilor de a arăta că deși copleșiți de griji materiale nu pierd din vedere, că hrana spirituală nu trebuie lăsată pe al 2-lea plan.

— Sprijin larg în activitatea C. A. R. S. U-lui și Creșea Roșie.

— Inspectoratul Școlar organizat și condus în larg spirit democratic, asigură o normală funcționare administrativă și de îndrumare și verificare.

Iată așa dar un lung râboj de inițiative puse în practică și cu rezultate uluitoare care dovedesc că în acest compartiment de viață, revoluția este în marș.

Îndrumarea, îndemnul și ajutorul au venit de sus dala mintea clar văzătoare și dragostea Ministrului.

Sprijinul total, a fost asigurat, de înaltul guvern al țării,—iar mimca pe teren, realizarea a fost posibilă datorită înțelegerii nemărginite a colegilor învăță-

tori, care știu și simt că ei au fost cunoscuți, pregătiți pentru trudnica sforțare spre mai bine a poporului.

Nici o dată învățătorii nu vor evada delângă grija permanentă de a fi îndrumători de generații.

Este atât de imens rolul lor, încât este justificată ura unora și nedumerirea altora, că regimul democratic le acordă atâtă încredere.

Vremurile sunt grele. Tot ce se poate face pentru învățători—se face.—Suntem siguri, însă de un lucru: că atâtă timp cât d-l Ministru Ștefan Voltec va conduce școala, aceștia nu are decât de câștigat.

Învățătorii sunt conștienți de această—ca mică excepție, căci pădurea e cam mare și are rădăcini, care cred, că vor mai putea înverzi vreodată.

Nu putem trece cu vederea, un alt aspect al problemei, acela că Ministrul nostru știe să-și aleagă colaboratorii.

Primul a fost d-l Petre Mironescu-Mera, care după schimbarea treilea Minister—în care a avut postul capitale de conducere, rămâne mereu, al învățătorilor.

Este învățător, și învățător rămâne, în Vrancea, căci nici măcar nu s'a transferat în capitală.

Este d-l Cazan, Secretarul General al Ministerului, înv. cu tratințe atințive față de clasa învățătorilor și cu autoritatea de necontestat.

Este d-l Martus Bucătură—Directorul General în învățământul primar, animal de cele mai înțelepte gânduri pentru școală și slujitorii ei.

Echipea aceasta este cunoscută larg de învățători. Ei știu la ce se pot aștepta dela ea.

Deaceia, noi învățători,—răvând la îndemână acest mijloc minunat de difuzare,—revista „Învățătorul” aduceam un modest omagiu conducătorilor școlii primare Românești, asigurarea că chiar dacă greșim uneori, noi nu ne-am uitat misiunea—că nu vom dezerta dela munca de îndeplinire a postulatelor, impuse de vreme, în câmpul muncii școlare.

Că vom sluji regimul pentru că s'a dovedit școlii bun părinte și că vom îndrepta sau elimina pe cel care trag adevărurile la fund.

Că grija noastră nu este atâtă decât de a merita dragostea celor mulți, și încrederea celor de sus. Apoi în aceste gânduri, la sfârșitul celui de al 3-lea an de activitate a școlii sub regim nou popular, stăruim în a crede că mergem cu pași repezi spre înlăturarea celui mai scump vis al nostru.

„Lumină peira tot poporul”

IOAN COSTACHE

Este învățătorul un tehnician ?

Datorită rostului social și activității multiple desfășurate de învățător s'a dat prilej de a se scri pagini nenumărate pline de laude în adresa acestui idealist, care imitând mai mult sau mai puțin figurile cunoscute ale marilor pedagogi, s'a pus în slujba poporului. Pionii educației au renunțat la averile personale, au neglijat familiile, și-au riscat poate sănătatea și mulți s'au pus în serviciul umanității.

Pentru a fi folositor educației, se cere pedagogului să-și aibă asigurată existența. Principii, conști sau capi de state au încredințat educația fiilor lor specialiștilor, însă îi se da totul la dispoziție.

Se vede prin urmare că educația se încredințează unor specialiști, care nu îndeplinesc o funcție oarecare, ci trebuie să formeze virtuți și personalități. Educația este o artă, însă spre deosebire de altele, lucrează cu viața pentru viață. Se preconiza din vechime individualitatea însă statele urmăreau uniformizarea celorlenilor în scopurile lor politice, militarism, cavalerism sau creștinism. Sub criteriul acela, apar școlile, programele, metodele de predare și pregătirea educatorilor.

Pedagogii credeau în atot puternicia metodei și mai puțin în dibăcia educatorului. „Metoda este sufletul educației. O metodă bună, poate da rezultate strălucite, chiar cu elevi slab pregătiți”. (Comenius).

Pedagogia contemporană, are în vedere societatea, în care se naște și dezvoltă copilul, însă cere a l se cunoască individualitatea tocmai spre a fi pus în serviciul societății după tehniciile sale.

Cine va cunoaște aceste particularități, dacă nu învățătorul? El trebuie să cunoască societatea, însă cu deosebire, copilăria în general și special particular.

Întocmai tehnicianului care cunoaște caracteristica materialului ce are de transformat, se cere și învățătorului a cunoaște copilul.

Tehnicianului, indiferent din ce domeniu al activității, i se pune în față scopul bine determinat dar și materialul necesar și special care trebuie neapărat procurat.

Învățătorului i se încredințează însă copilul așa cum este și nu poate fi altocund. Învățătorul s'a pregătit în specialitatea sa în genere, dar nu poate găsi copilul după cerințele sale. El trebuie să formeze pe copil în raport cu societatea și cu dinamismul lui. Copilul este evoluiv și asemănător unei ape curgătoare, este viața în principiu.

Marele pedagog Decroly a spus :

„Trebuie să urmăm o altă cale, să studiem sistematic copilul, să surprindem mecanismele, prin care aceste noțiuni pătrund în el, să descoperim dificultățile pe care le încearcă, să căutăm cauzele și să încercăm remediile pe care le opunem”.

Numai această frază denotă că învățătorul este un specialist, care are vast domeniu de cercetare.

Nu mai poate apare ca un funcționar oarecare. Corpul omului, în mod normal, este asemănător la toate rasele. Simptomele boalelor apar în același fel, deci nu se fac rețete în genere? Nu toate organismele suportă la fel și atunci este nevoie de consult și prescripția medicului.

Asemenea este și cu copilul. Nu toți copiii sunt la fel. Nici puterile fizice și nici cele psihice, pe care nu le cunosc părinții sau altcineva, decât învățătorul.

Un copil este curajos, altul timid, bun povestitor, talentat la desen sau bun muzicant. Fiecăruia trebuie să-i răspundă învățătorul.

„De cum a intrat copilul în clasă, uneori speriat de orânduirea și curățenia, cu care nu e prea deprins, tremură de stăpă. E în altă lume. Trebuie să-l pătrunzi starea de spirit și să te faci cu el, ca o mamă deocorodată, spre a-l aduce la nivelul dorit, ca să te poată înțelege, să urmărească și să folosească ceea ce vrei să-l înveți” (L. Simionescu).

Un practician, având memorie și voință, indiferent de pregătirea lui profesională, citind o metodică, va instrui lecții cu copiii fără a ajunge la vreun rezultat.

Nu cunoaște nivelul clasei și nici pe fiecare copil în parte. Fiecăruia trebuie să-i răs-

pundă conform cerințelor și oricând pregătire ar avea, nu reușește, întrebându-se o metodă uniformă.

Negăsind pe copilul uniform, este bine știut că nu poate rămâne nici metoda fixă.

Metodele de predare au evoluat în pas cu știința și cu cerințele sociale, așa că în orice ramură de activitate se găsește învățătorul, îndeplinind o misiune oarecare, pe care oricine ar putea să o ocupe, este funcționar. La clasă însă avem de văzut un specialist, care cercetează și caută să dea fiecei copil posibilitate de activitate, în raport cu individualitatea lui.

Mulți cred că activitatea unui învățător constă în a-l învăța pe copil să scrie și să citească, dar pușni își pun uneori întrebarea, cum reușește.

„Nu metoda riguroasă și strictă, după treptele formale și reguli ușor de stabilit teoretic, poate duce la bun rezultat final. Importanță e ingeniozitatea învățătorului, de a adapta regulile învățate pe de rost, care nu pot să ră-

mană în cușca tăcută, în care are a se mișca în materialul care-l are în îndemână”. (I. M. Mironescu).

S'a dat prilej învățătorului să-și arate tehnica, odată cu părăsirea treptelor herbertiene.

Au fost mulți și poate mai sunt care, în atotputernicia unei metode, lasă rezultatul experienței au dovedit că învățătorul este specialist. El poate fi asemănat unui grădinar care-și plantează în așa fel în straturi legumele, ca fiecei să-i priască pământul și să rodească. Lui i se dăorește în primul rând rezultatul și mai puțin pământul.

Ori care ar fi metoda în învățământ, în plică o orientare știindu-se că: „Un schior care merge drept, ajunge înaintea celui care aleargă dar rălăcește” (Bacon).

Era necesar a se cunoaște că învățătorului i s'a făcut dreptate încadrându-l ca specialist la salarizare și nicidecum favor.

Inv. PETRE MANOLACHE

CONCEPȚIA SINDICALĂ ȘI ADAPTAREA TAGMEI

Idealul nostru, fiind idealul poporului și al umanității, cu el trebuie să ne identificăm și să-l apărăm.

Există concepții în toate domeniile de activitate și, nu se putea ca, tocmai această concepție sindicală, atât de necesară în judecarea valorilor și a lucrurilor, care aparțin mai mult colectivității, decât omului în sine, să rămână neclarificată.

Există însă și, o sinceritate a acestei concepții—mai pre sus de toate—a cărei valoare morală ne impresionează și ne face vrând, ne vrând, să ne atașăm obiectului ei constructiv.

În virtutea raportului dintre faptă și idee, în concepția sindicală din statul construit, pe sinceritatea forțelor noastre active și disciplinate, meritul nostru de oameni și de intelectuali constructivi de valori morale, este confirmarea în fapt a necesității creării acestei atmosfere sindicale, favorabilă bunului mers al școlii și a vieții noastre de stat.

Tagma noastră dăscălească, a dat dovă-

dă întotdeauna de mare înțelegere, a problemelor noi create—în decursul timpului—cu condiția ca, fenomenul simetric al gândurilor sale filosofice, să fie în deplină concordanță cu ideile de „libertate, fraternitate și dreptate” de care sunt animate popoarele mari și civilizate ale omenirii.

Și cum idealul nostru, este idealul convingerilor mărturisite, al solidarității profesionale, care tinde la salvarea binelui obșteștii și al patriei, în angrenajul acestei concepții trebuie să intrăm și noi.

Idealul nostru, fiind idealul poporului și al umanității, cu el trebuie să ne identificăm și să-l apărăm.

Fiind creatori și apărători ai bunurilor obștești, numai o desolidarizare a tagmei, și slăbire a rezistenței noastre de corp, ar putea fi prilej de interpretare a lucrurilor, înocente în defavorul nostru și al Patriei.

De aceea, pentru organizarea acestei rezistențe necesare bunului mers al treburilor statului, noi trebuie să avem planul și spiritul care s'o anime.

Vom acredita—prin urmare—pentru acest lucru, formula cea mai potrivită a timpului: Sindicalizarea, care nu înseamnă altceva decât gruparea tuturor elementelor ordonate în vederea apărării intereselor profesionale, a clementării statului și ridicării în rândul popoarelor biruitoare, dărnice de pace, libertate și progres.

Acesta ar fi în câteva cuvinte rostul sindicatului și cum între învățător și sindicat nu există nici o prăpastie, adaptarea, în noul rîm al vremii, este indispensabilă.

Învățătorul și sindicatul sunt două noțiuni bine distincte, care, departe de a se exclude una pe alta, trebuie să se ajute și să se completeze.

Prima arată răbdare și abnegație, iar

cea de a doua, solidaritate și dreptate socială. Prima are o sferă puțin mai cuprinzătoare; cea de a doua, o sferă destul de mare.

Și una și alta se ajută reciproc, iar antagonismul dintre ele nu o'a dispărea, decât numai prin înțelegerea și armonia elementului component.

Sindicatul, în adevăratul înțeles al cuvântului, nu înseamnă mijloc de parvenire sau de atingere a scopurilor meschine, cum de multe ori se crede; ci—menirea lui este alta.

El caută, ca prin sfera sa de activitate, să vie în ajutorul tuturor aceluia care-i înțeleg menirea, și—tot odată, să vie în sprijinul Tării, care a fost crunt lovită de ultimul războiu necrușător și de rănile lui, care cu greu se pot vindeca.....

Iată, prin urmare, de ce am stărui cu tot dinadinsul, să explic prin câteva cuvinte, importanța sindicatului.

Inv. C. IAN M. SCARLAT
Gălbenuș—D. I. I.

PE ACELAȘ DRUM, SPRE ACEEAȘI ȚINTĂ

Titlul nu este nou. Problema a fost dezbătută. Lozincă este cunoscută: Unitate între muncitorimea manuală și intelectuală.

Este în deobște cunoscut, că muncitorul, procură valorile materiale, iar intelectualul, creatorul, produce valorile spirituale.

Munca stă în slujba omului, iar în slujba muncii stau cărțurarii, știința, cărțile, care-și deschide larg brațele către muncitorii noștri dornici de a cunoaște cât mai multe lucruri folositoare.

Munca este dată omului nu ca să-l îngreueze, ci ca să-l aducă mulțumire și liniște meritată din plin. Ea este sfântă atâta timp cât te bucuri de roadele și binefacerile ei.

Revine științei, intelectualului, sarcina de a înlesni munca și pe muncitor, de a înviora munca și a sprijini, pe producătorul valorilor materiale, ușurându-i povara și făcându-i viața mai rodnică.

Nu se poate munci fără știință. Lipsită de știință munca nu duce departe, dusă nechibzuit aduce istovire.

Alături de știință, alături de cărțurari, mergând mână'n mână, pas cu pas, alături de legile firei, prin această unitate, temelie de nedistrus, ajungem să formăm acele caractere tari, de care avem mare nevoie în ziua de azi, zi hotărâtoare în care să clementăm un drum nou și solid, spre viitorul acestui popor.

Și cum vom putea realiza acest drum, această mare roadă, cu un ceas mai de vreme, decât printr'o înveștăcită unitate de gândire, de simțire și mai ales de luptă?

Cum vom putea construi o Românie prosperă și fericească, o democrație reală, decât înțelegându-ne, apreciindu-ne, sprijinindu-ne și mergând pe același drum?

Astăzi, și unii și alții mergem pe același drum.

Este împedecă și categoric că în această țară, nu mai poate să existe o altă forță, o altă putere decât a muncitorimii, strâns legată și sprijinită de țărânilme și intelectualitatea progresistă.

Toate aceste forțe au un ideal comun, converg spre același țintă, spre același scop: spre o democrație reală.

Să fim înțeleși. Mergem ca toți spre același țintă, dar fiecare în coloana lui, ca armata lui, în care va duce lupta pentru același scop. Aceasta până când scopul va fi realizat, după care vom merge și acționa în același coloană.

Am suferit destul. Jertfele nu au lipsit.

Am văzut, unde a dus lipsa unității, și a solidarității cu cei ce muntesc.

Dela Horia, Cloșca și Crișan, până la Revoluția lui Tudor Vladimirescu și apoi, până la 1907, ca și în timpurile de față, s'au desprins pomuri de jos în sus, spre îmbunătățirea celor mulți și nevoiași. Muncitorimea a fost prezentă. Atunci ca și azi fanaticii unei credințe de izbăvire socială, muncitorii în ciuda clasei exploatare nu-și încetinesc lupta de primenire și nici odată nu vor deprecia sau neglijă sprijinul celorlalte muncitorimii din câmpul cărții. Dinpotrivă din greșelile trecutului adu scoatem învățămintele, de care avem nevoie, pentru atingerea scopului.

Mai mult. Să luăm și din exemplele altora.

În U. R. S. S. această unitate a dat roadele pe care le vedem cu toții. Acolo s'a ridicat nivelul de viață. Fiecare popor vorbește în limba lui.

Fiecare se bucură de libertatea națională.

De aceea atunci când a fost vorba de apărarea patriei, au sârțit toți ca unul.

Victoria strălucită în acest război a verificat a-cestea. Na-i de nevoie de alte comunisti.

Azi și la noi avem realizări însemnate în câmpul muncii. Munca și știința, muncitorul și intelectualul ne sunt aproape, ne sânt la îndemână.

Cu toții la un loc, alcătuiesc partea cea mai de seamă a poporului nostru.

Este de datoria noastră să facem ca și una și alta să însemneze cea mai mare bucurie a milioanelor eliberate. Barierele, piedicile de orice fel, trebuiesc frânte, înlăturate prin educație, prin progresul științelor și al tehnicii de către toți și mai ales pentru toți.

Munca nu mai trebuie exploatarea, iar binefacerile și roadele muncii să fie un ban al celor ce muntesc.

I. BALĂȘESCU.

SITUAȚIA „ȘCOALEI POPORULUI”

IN CADRULUI NOULUI BUGET

Cuvântul colegului deputat Petre Iosif, Cășterul general al Uniunii Sindicatelor Învățătorilor, rostit de la tribuna Camerei în ziua de 30—IV—1947 cu ocazia discuției generale la votarea Bugetului Statului: (după notele stenografice ale Parlamentului).

D-l Aurel Popov, Vice Președinte: D-l Deputat Petre Iosif are cuvântul:

D-l Petre Iosif: Domnule Președinte, Domnilor Miniștri, Doamnelor și Domnilor Deputați, vă îngăduiesc că vreau să fiu scurt, pentru a nu răpi din timpul limitat pe care-l avem la discuția generală la Buget, cu chestiuni de amănunt.

Eu vreau să remarc numai anumite aspecte ale Bugetului General pe 1947—1948, în legătură cu care vreau să subliniez anumite lucruri și să solicit întreaga bunăvoință și a D-șs., și a Onoratului Guvern în sprijinul lor.

Doamnelor și Domnilor Deputați, cercetând în linii generale Bugetul ce ni se prezintă spre votare, remarc în primul rând, că el este rezultatul străduințelor depuse de Guvern, de a da Țării un Buget echilibrat, care să însemneze un pas hotărâtor în lupta de înfrânare a speculei și satbilizare a prețurilor.

Aceasta este caracteristica esențială a actualului Buget.

Maș trebuie să recunosc greutățile întâmpinate și sforțările ce s'au făcut pentru a se limita cheltuielile Statului, la veniturile posibile în conjunctura economico-financiară de azi, care a atras comprimări dureroase de cheltuieli.

Cercetând însă cifrele bugetului în cadrul plafonului fixat la venituri și cheltuieli, mă văd silit să subliniez—lucru recunoscut de altfel și în Comisia Bugelară prin declarații autorizate, subliniate chiar și act în incluză—că în repartiția sumelor față de nevoile prezente ale diferitelor sectoare ale vieții de Stat s'au strecurat și unele erori care în atmosfera grea de comprimări, pot sănșească și îngreuna și mai mult deslășurarea activității pe ministere.

Intrucât timpul limitat pe care-l avem nu ne îngăduie să examinăm Bugetul amănunțit și să reparăm cât mai mult unele de erori, propun ca ele să se corecteze în cursul aplicării Bugetului prin bunăvoința și lărga înțelegere a Consiliului de Miniștri și a Doamnelor Miniștri și a Emancipatelor cu ocazia diriguirii acordării creditelor.

Unul din sectoarele în care semnez astfel de erori este acela al școlii populare.

Subliniez în deosebi această problemă, întrucât școala are menirea să scoată poporul din ignoranță, să depășească analfabetismul, să asigure un minim de

pregătire, pentru viața tuturor cetățenilor țării dăndu-le prin cultură perspectivele unei vieți superioare.

Școala poporului este prin Constituție obligatorie și gratuită pentru toți cetățenii țării și ca urmare, Statul este dator să îngrijească de dotarea și întreținerea ei.

Asigurarea minimumului de cultură întregului popor este înscrisă și în Platforma Program, prin care Blocul Partidelor Democratice s'a obligat în fața țării, să acorde o atenție deosebită dezvoltării culturii naționale, în primul rând, prin asigurarea învățământului primar gratuit și obligator și hotărârea acțiune împotriva neștiinței de carte.

Dar, întrucât din motive de echilibru bugetar s'a putut obține ameliorarea situației materiale a școlii populare, iar criza economică actuală crează o situație din ce în ce mai dezastruoasă și comprimarea cheltuielilor bugetului Statului nu trebuie să ducă până la desorganizarea unui sector de activitate ale cărei repercursiuni ar putea deveni incalculabile, solicit toată bunăvoința guvernului pentru școala poporului.

Și fac aceștia, doamnelor și domnilor deputați—și nu găsesc cuvinte în sufletul meu să o subliniez mai stăruitor pentru că fiind învățător,—cunosc în adânc problema școlii populare prin proprie experiență și un simțământ de deosebită durere imi lăpune să ridic această problemă, mai ales acum cu ocazia votării bugetului.

Voci de pe băncile P. N. L.: O cunoaștem și noi.

D-l Petre Iosif: Sunt convins, Doamnelor și Domnilor Deputați că și D-șs., o cunoașteți și tocmai de aceea cred că sunt în asentimentul D-șs., pentru a o sublinia împreună și a o susține cu toată căldura.

O altă recomandare, pe care o fac călduros, cu acest prilej, Consiliului de Miniștri, se referă la art. 55 din Legea Bugelară, relativ la reducerea de personal, în aplicarea căruia rog să se albească în vedere Ministerelor care n'ar putea suporta o reducere de personal în anumite sectoare, fără să fie puse la imposibilitatea de a-și îndeplini misiunea pe care o au.

Între aceștia ministere, Doamnelor și Domnilor Deputați, este și Ministerul Educației Naționale care se situează printre aceștia, care contribuie fundamental la democratizarea țării, căci lucrează la ridicarea poporului prin școală, formând cadrele adevăratei democrații populare și se poate adăuga, cred, la numărătoarea ministerele de bază pentru democratizarea țării, făcând astăzi noaptea de un domn deputat în Comisia Financiară, unde preciza că ele ar fi cam acestea: Ministerul de Interne, Ministerul Industriei și Comerțului și Ministerul Agriculturii.

În să se la aci că Ministerul Educației Naționale, prin întreaga sa activitate se numără printre primele ministere, care stau la baza democratizării țării.

Și deoarece, cer stărilor, Onor. Guvern, ca la reducerea de personal să se acorde toată atenția necesară structurale ale școlii populare, evitând reducerile de personal, care ar contribui dezastroas la egalizarea ei, lor în ceea ce privește redacțiile în materie de personal, prevăzute de art. 55, rog Onor. Consiliul de Miniștri să țină la cele mai juste și mai obiective criterii, spre a se evita nedreptățile ce s-ar putea creta și a se evita îngroșarea rândurilor învățătorilor, în acele clipe grele.

În ceea ce privește marea problemă a școlii populare, care așteaptă dela Guvern și dela noi ca reprezentanți ai națiunii, o căi mai grabnică deslegare, o votă dezbata pe larg și o votă pune în adevărata înțelegere, cu date precise, în interpelearea ce am a-

menționez în acest scop, prin comunicarea pe care am făcut-o în pedința Camerii din 13 Martie 1947, referiv la întărirea materială a școlii populare.

Doamnelor și Domnilor Deputați, urăzând să mă găsesc înțeles prin Bugetai ce-l vom vota, deschidem perspective redrecării economico-financiare, asigurând cu orice sacrificii funcționarea școlii populare și evitând orice măsură, care ar duce la diminuarea ei, punem o temeinică piatră de temelie la ridicarea țării, în consolidarea regimului democratic, în ridicarea maselor populare prin binele culturii.

În lumina acestor sincere și obiective considerațiuni, sollicit ca prilejul volării bugetai să mă reprezint și ca reprezentant al Uniunii Sindicatilor de învățători din România, întreaga atenție pentru școlii populare atât din partea Onor. Guvern, cât și din partea D-vo, a reprezentanților națiunii. (aplaus).

Inv. Iancu Milea și Ion Costache

CUNOAȘTEREA ȘCOLARILOR

Lucrarea distinșilor colegi Iancu Milea și Ion Costache „Cunoașterea școlarilor”, apare la timpul oportun.

Această lucrare, după cum arată autorii în explicațiunea dată în subtitlu, Studiul individualității rezultat din cercelările făcute în clasa de învățător este menită să pună la dispoziția fiecărui dascăl, mijloacele pentru aplicarea în mod practic, a tuturor cunoștințelor, căpătate în anii de trudă, ce înoblesc mintea, dar care au rămas ca niște ornamente, fără a fi folosite.

Lucrarea va sta în mână dascălului, ca bisturiul în mâna doctorului, care cunoaște bine rana și se așează numai la operație.

Socotesc că este unica în acest gen, nu prin ideile ce le expune, ci prin aplicația practică și prin geneza ei.

Lucrarea este împărțită în trei părți:

- 1) Măsurători antropometrice (bareme—diagrame).
- 2) Cercelarea analitică a facultăților sufletești (bareme, diagrame, grafice).
- 3) Cercelarea sintetică a inteligenței (scara metrică).

Întreaga expunere este rezultatul îndelungatelor cercelări făcute de autorii asupra elevilor, nu o sistematizare sau o copie a ideilor emansate dela alți cercelători.

Pedagogia românească câștigă prin lucrarea colegilor Iancu Milea și Ion Costache încă o cheie, pentru deslegarea marelui probleme, care ocupă azi toată omenirea, educația copilului în raport cu individualitatea sa, fără a-l forța și fără a face din școală o temniță, ci adevărat „Ludus” joc, cum a fost numirea obișnuită a școlii.

Această nepretențivă lucrare trebuie să însoțească pe învățător, atât la lucrare, cât și la ieșirea din școală, întocmai cum molifetnicul însoțește pe preot.

A. M.

NELINIȘTI

Noaptea de bellatristie
 Și de frământare,
 M-am oprit în miriști,
 Singur pe cărare,
 Să pdașt o clipă
 O vreme și pe mine.
 Nădăjdi răzped
 De dor și de bine,
 Sete de lumină,
 Cântec și năristare,
 Drum fără odihnă,
 Dor și frământare,
 Nădăjdi ne'nplinite,
 Carl doar mai scurmad
 Gânduri chinute,
 Au rămas în urmă.

Ce frumos e cerul!
 Sprâjnit pe stete.
 Stărae misterul
 Dincolo de ele,
 Fără deslegare.
 Spațiul se'nfunde
 O abastă mare
 Timpul îl cuprinde
 Într'o nemișcare
 Senind și rece.
 De când o și oare?
 Stă pe loc sau trece?
 Cine poa' să știe,
 S'au cine-o să'ncerce
 Drum în vespale,
 Pentru deslegare.
 Omul? păpăre
 Nădăjdată 'n seamă
 De nemărginitie.

.
 Singur fără teamă
 Prin nămești de sgară
 M-am croit cărare . . .

Un calic ce 'ndură
 Sete pe pripoare
 Și se la la trântă
 Cu nemernicia.
 Un calic ce 'nfruntă
 Aspru, sărăcia—
 Și la car înhamă
 Gânduri răzordite,
 M-am luat în seamă
 Rpe pololite
 Și-am suit într'una
 Răsuclind destina,
 Tămplote cu luna,
 Ochii cu seninul,
 Am călat spre piscari
 Oază de odihnă,
 Ea să beau din ciuturi
 Cerul. Să-mi astămpăr
 Setea de lumină,
 Ce n'am orut s'o campăr
 Din vromelnicie.
 Și-am ajuns.. Pustie
 Cufmea se infunde
 Până'n depărtare...
 Teama mă cuprinde —
 Și priveșc în zare
 Drumul, cum coboară,
 Tămplote-s zăpadă,
 Anii 'ncep să moară
 Și din braș să-mi cadă
 Vreascuri de iubire.
 Năzuinși deșarte
 Pe care 'n auz
 Ca 'ntr'o veche carte.
 Le-am citit amarul
 Și le-am dus cu mine,
 Să zidesc altarul
 Zilelor senine,
 Pentru totdeauna,
 Pentru niciodată.

E tărzu și luna,
 De soare 'mbălată,
 Trece la calare —

Zua se 'nștăpă
 Din nimic în zare.
 Nimeni pe cărare
 Nu mai ostenește.
 Imi adun în pripă
 'n gânduri chinute,
 O stranle iubire,
 Ce mă urmărește
 Poate cea din urmă.
 Prind într'o privire
 Drumul care scurmad
 O vreme ce nu știe
 Călin și osteneală.
 Tintuit de gite,
 Prins de eboasă,
 Lutul mal coboară
 'n timp. Căi? Nu se știe.
 Fugard comoard.
 Oiașă îl imbie
 Pentru-o sărutare.
 Patru odăulre,
 Pentru... Cine știe?

.
 Năstăpă amare
 Vreascuri de iubire
 Stropl de bucurie
 Aruncate'n mare.

Y. Obiculescu

INCURSIUNE IN ROMANUL ROMÂNESC

Această literatură obiectivă, ce dă impresiunea de viață autentică, ce are o rustică și caldă senzualitate, are în general ca mlez o dragoste, în jurul căreia autorul împletește tandăvirii și spini ce momesc și înțepă sufletele lărate în vârtejul pasiunii, prinse în angrenajul sentimentelor. În jurul unei dragoste, romanul înclăgă toată istoria unei epoci, toată viața unei societăți și toate tendințele unei generații. Căutând un roman creaște, împărtășim cu el, toate visele liniștii noastre idealiste, toată conștienta nădejzilor și dezamăgirilor, din toate epocile vieții.

Căci cine nu și-a legănat visurile adolescenței, în conștientul lui Dănilu Zanfirescu din „Viața la Țară”, înțelegând la un loc și viața Comăneștenilor, perspective și orizonturi, estompate ca un apus de soare blând, pe cadrul unui viitor viat?

Și cine n'a trăit în gând o clipă viața Comăneștenilor legați de pământ cu palmă, trăind o viață pașnică, în căldura potolită a familiei, având totuși dragostea de țară și iubirea de aproapele?

Opera lui Dănilu Zanfirescu a plămădit în suflete noastre de adolescenți, năzuințe generoase, a înfrământat stămintele și palmele domoile, împingând mințile până la propaneri și lăgădueli de înăptuire reală a eroilor lui.

Și cine n'a petrecut la „Medeleni”, cu Ionel Teodorescu clipe de adevărată curățenie sufletească, într-o descălușare de tot ce este realitate, ridicându-se în înalt, pe culmile adevăratei visuri, unde gândul se transformă, când într-o Olguță cuminte și frumoasă, când într'un om liniștit și pururea zâmbitor, plin de afecțiune și tainică iubire către familie?

Acest mănunchi al metaforei românești își târăște imaginația între trecut și prezent, între nucii bătrâni și casa plină de lumină și fericire din „Medeleni” și între „Crăciunul din Silveștri”, în care apar copii, jocuri și atmosferă de veche Moldovă, încadrând chipul blând al Manuilei Călugăru și al Anişoarei Nemțeanu, cu păr roșcat cu trupul splendid și pasional, cu mințile ei lucide și rece și cu viața din care vine și în care rămâne cu o țărănească îndărătnicie. Ionel Teodorescu, este nepuizabil în crearea de eroi liniși, pe care îi înbracă pururea într'o nouă floră a metaforei, în care mănunchile coarde usă de subțiri, ce acelea de sufletului pururea în vibrație.

Și cine nu și-a curățit sufletul în „Purgatoriul” lui Corneliu Moldoveanu, trăind alături cu Mircea Treștan, clipe de emancipare sufletească, ridicată pe culmi nebănuite, într'o luptă pururea cu societatea sclăvească, căzând cu el într'o toropeală a dezamăgirii, în care și-a curățit sufletul pentru o viață fericită, găsită în sufletul înțelegător, în iubirea caldă și plină a Mariei, în care și-a topit întregul trecut

de abucium și dezamăgiri sufletească? Corneliu Moldoveanu, prin palera lui de creație, fine contine prezent în fața cillorului, pe Mircea Treștan, omul ascunzător intelectual, dar și a sufletului carel pururea înclinat spre visare și contemplație a tot ce e frumos și pe Sanda Rareș, femeia credincioasă—eternă, dar cu toată dragostea și cu tot gândul către omul care ar fi putut-o face fericită. „Purgatoriul” este romanul în care ființa se contopește cu acela a eroilor, trăind cu ei clipe de dezamăgiri și fericire.

Livia Rebreanu ne introduce în marea epopee, cea mai reușită creație românească în acest gen și în care autorul o'a dovedit până acum fără egal în literatura socială; Ion. După acela ne trece prin „Pădurea Spânzurașilor” unde printr'o analiză psihologică ce asperge cadrele sociale, ne împinge în evenimentele extraordinare ale războiului și de aci ne trimete la „Adam și Eva”, romanul ce conține fragmente uimitoare de psihologie a satanismului, unde se copleșesc crunt sentimentele trecutului; pentru ca apoi să se vâre vrând nevrând în vârtejul amestecului al „Călcădrel”, din care scapi cu înprea neță a unei complicități a eroilor și regreși că viața nu le-a dăruit toată fericirea pentru care erau făcuți. „Eroii” lui Livia Rebreanu sunt încărcati cu sentimente vijelioase, dar care nu dezminț realitatea”. De aci, opera sa care aproape egaleză pe acela care a făcut epocă „Ion”, „Răscoala”, — „In flăcările căreia întrezărești toată năzuința țaranului nostru emancipat prin idelle apocaliptice și a îndărătniciei boerilor pe moștile cărora erau robi, de a ceda pământul moștenii din moștrămoși. Răscoala, este un lablou de rară înțelție și adâncă cunoaștere a păturei țărănești, precum și a stăpânitorilor boleri ei care înfățișează starea de spirit înainte de război. Căci trebuie să știm că, deși acest roman a leșit la iveală târziu, el a fost conceput de autor de acum 40 ani.

Războaiele au adus lupte grozave nu numai pe câmpul de luptă, ci și în sufletul multor luptători. Erământări grozavice au avut loc în sufletul aceluia pe care războiul l-a surprins angrenat cu toată ființa lor în vre'o dragoste, dragoste care l-a aruncat, cînd dacă au învins dușmanul, în brațele, morții.

„Ultima noapte de dragoste și prima zi de război” a lui Camil Petrescu, ne dă scene de luptă titanică între dragostea pentru femeie și iubirea de patrie, în care ultima învinge spre izvânda neșel. Războaiele au fost un întineric din care luptătorii au ieșit dibuind lumina blândă a soarelui liberator, dar și un întineric continuu pentru acei care au luptat pe două fronturi; adică pe un front real și care avea ca țintă dușmanul și pe un front lăuntric, sufletesc și care avea ca țintă, potolirea sentimentelor ce le

indruma gândul către casă. Acesta este născut din opera lui Cezar Petrescu în romanul „Intusecare”. Cezar Petrescu descrie în acest roman, cu neîntrecută putere de analiză, grozăvia războiului, în care plutea ca în via Radu, cu sufletul și gândul la ființe iubite, însă cu toată puterea în slujba patriei.—Și apoi deznoământul acestei cărți este peste puterile cititorului, care rămâne copleșit de groznicia războiului și de tragicalul sfârșit a lui Radu.

Între altele și pe „1907”, preluându, un Mane, Techel, Focșa, de amenințare pentru asuprii iradnicilor pământului, o manifestare a gândului acestora prin „Noi vrem pământ” și în sfârșit pământul pentru morții, obținut dela pălura jefuitoare care suga nesătulă bunurile pământului îngrășate cu sudoarea și sângerele celor ce trudeau pe el și-l iubeau cu patimă. O frescă a unei epoci, ce înșinește istoria și principiile unei dreptăți sociale, care a trebuit să se dospescă pentru decenii pentru a se coace, spre hrana celor mulți și necăjiți.

„Patul lui Procut”, dosar de existențe, în cercetările cărora, Camil Petrescu își înșeapă întreaga atenție într-o atmosferă imbieloasă, unde simțurile actuale, aci polonice prin reflecțiuni asupra vieții și „Studentii înlăzai”, trământări haotice, a unui lănel, care este așa de bine redat de regretatul Oib. Mihăescu, cu atmosfera și turburarea sa caracteristică, îngăduind sufletelor să cuprindă mai pe larg și mai

adânc viața în planul unei măreții și a unei înălțimi care dărâmă barierele tragice și atinge domeniul poeziei, prezintă călătorii ecte a vieții noastre urbane așa de rar cedate.

Dacă cei mai mulți scriitori ai noștri și-au lăsat eroli din pălura țărănească, nu putem să uităm pe unul, care face excepție, trecând din lumea celor obișnuiți în coarnele plugului, într-o lume sărăcășă și care totuși a existat atât de aproape de noi. În „Flăcări”, Radu Tudoran descrie întreaga viață a școlilor de petrol cu oamenii și întâmplări de necrezut, dar care există, ca într-o cladă jgălă. Radu Tudoran crează un roman social care scoate la iveală toată strădania unei păluri muncitoare, ce ocupă un prim loc în viața de muncă a statului nostru.

Mulți sunt condecrii întru acest gen al literaturii, în care cugetul se frământă, sufletele se încălzesc, unde condamnă și țerți o lume înșeapă și în care trăiești ce există numai câteva ore, dar cum nu putem uita, Mihail Sadoveanu, creator de neconștient în literatura noastră, o mare glorie a literelor românești, bloc masiv de bun național, figură autohtonă a literaturii române, care când te culuadă în codrii rodovoi, te și simți împresurat de marile lucruri ale trecutului, unde viața patriarhală se păstrează într-o simbiotică și măreață poezie, cu rara sa bogăție sufletăscă, ce se revarsă amplu și fluid, în creațiile sale pline de un lirism învălulilor și adaug omeneș, nepaisabil izvor de ape mari revărsate, dar caline, e o pildă de rară activitate literară, pe care o vom regăsi în numărul viitor al acestei reviste.

IOAN N. ALECU
Inșpector Școlar

SEARA DE APRIL

Domnișă ! e seară de April
Și 'n livadă,
Tiptil,
Intră vântul să vadă
Cum florile și spală vesmântul
In rouă —
Și aur de lună.
Cum plouă
Petale de brumă
In verdele verii.
Cum cântă
Viorile serii
'n pădurea de plopi, ce-și frământă
Păpândeale strune.
Cum doinele
Incearcă s'adune
Ciobanii și oile
'n stâne.
Cum apele 'n frunduri descântă
Durerile —
Și oamenii 'n somn împrumută
Poverile.
Cum toată în clopotniși de ceară
Și cere molcomului,
Să cheme la ruga de seară
Toți ingerii Domnului.

Domnișă ! e ceasul când cerul
Iși culcă pe stele
Misterul,—
Când doru 'ngenuche 'n vâlcele
Și urcă pripoare.
S'afundă 'n pădure.
E seara, în care
Ar vrea să te fure.
E seară
De tine
Și-ar vrea să se 'mbețe
Cu mine,
Cu tine,
Să strângă
Durerile 'n poală
Să plângă,
Când flăcări de smoală
Le-or arde . . .
.
Domnișă !
Pe tâmpile încearcă ninsoare.
Mi-e gândul trolșă
Ce-așteaptă 'n cărare
Să vii,
Căltor, fără nume. . . .

Realizări în spiritul metodei globale

Pedagogia, sprijinându-se pe noile rezultate la care a ajuns psihologia infantilă—structuralistă, și-a format, în ultimele două decenii, un nou sistem de educație integrală, iar din punct de vedere didactic a ajuns să-și formuleze și o nouă metodă—denumită de Dr. O. Decroly „metoda globală”.

Așa cum se poate vedea din cuprinsul lucrărilor, care tratează problema metodei globale, realizările în acest domeniu au verificat și au stabilit valoarea practică psiho-pedagogică a acestei metode, care s'a încalțat în practica pedagogică a multor țări și ca atare,—discuțiile nu și-ar mai avea loc, dacă dorim să ne ținem în pas cu vremea.

Dr. Decroly rămâne consacrat ca un frunteș între pionerii educației noi și pe drumul țării de dânsul și de urmașii săi, țara noastră îl are pe Marin Biciulescu, care s'a angajat să lăgească drumul inovațiilor în școala noastră — întocmind abecedarele și aritmetica pentru cl. I-a primară—în spiritul metodei globale—însoțindu-le de două lucrări explicative; „Metoda globală” — în grădina de copii și în școala primară—și „Aplicații noi pedagogice în cl. I-a primară”.

Iată deci că putem vorbi practic despre un climat prielnic al tendințelor de inovație în școala românească, mai cu seamă că și conducerea Ministerului Educației Naționale a preluat asupra sa sarcina de a realiza inovația dorită, încurajând orice fel de încercare în acest domeniu și cerând chiar ca la examenele de definitivat și gr. II—învățătorii să fie chestionați asupra motivărilor de ordin psiho-pedagogic a acestei metode.

Be a dispus să se înființeze și centre de experimentare, care sunt supravegheate și îndrumate de organe speciale de control.

După aceste sumare considerațiuni, revenind la subiect, țin să afirm că cea mai de mare realizare practică, la noi, în spiritul metodei globale, este alcătuirea abecedarului

de p. I, de p. II și a aritmeticii—la cl. Ia primară, a D-nei și D-ului Maria Biciulescu.

A vorbi mai pe larg, despre aceste realizări, într'un articol de revistă, e greu, însă, până la tratarea problemei din punct de vedere metodologic, voi arăta principiile pe care se sprijină întocmirea acestor manuale.

Copilul nu este un om în miniatură, având aceleași posibilități de gândire și de raționare ca adultul, ci, este o realitate care își are viața lui specifică și trăiește într'o lume care este a lui și pe care un educator e dator să o cunoască și să o înțeleagă, să o iubească și să o trăiască alături de copil. La fel cu el, când educatorul a fost cândva copil și deci se poate transpune în rolurile copilului, pe când copilul care n'a fost încă adult au va putea trăi rolul adultului decât poate în via.

Urmărind procesul de cunoaștere, psihologii au constatat că copilul nu percepe niciodată elemente izolate, deci percepțiile la copil sunt globale.

Dr. Decroly și colaboratoarea sa—Dra Degand—au constatat că elevii lor asimilează mai ușor frazele decât cuvintele, cuvintele mai ușor decât silabele și silabele mai ușor decât literele, pentru că spiritul infantil merge de la ansamblul elementelor la elemente și numai apoi de la elemente la ansamblu.

Mersul normal în educație caută în a forma inteligența prin repetate observări și experiențe și mai târziu căpătarea de cunoștințe la început globale și apoi tot mai clare și mai precise.

Toată educația se face prin activitatea totală a copilului, în mediul în care trăiește, care se cere să fie natural.

Activitatea copilului este spontană și personală din interese imediate, legate de nevoia lui de viață: să se trăiască, să se opere de dușmani, de timpuri și să fie activ, să încreze îngrună ca omul săi.

Deaceea Dr. Decroly este împotriva programelor încărcate de cunoștințe și în locul lor pune centrele de interes, din care copilul să lua atât cât poate, cât interesele îl ajută, și care constituie un cadru de activități—care se vor executa potrivit unui plan, ce nu are nimic obligatoriu în subiectele ce vor fi lucrate, cu observațiile și cu experiențele ce se vor face, sau cu exercițiile de limbă, citire, scriere, compunere, desen, calcul, etc...

În cadrul acestui plan, fiecare copil va desfășura o activitate diferită, stimulată de interesele sale spontane, trezite de mediu.

Prin această metodă, educația se realizează integral, atât sub aspectul dezvoltării facultăților și aptitudinilor sufletești cât și sub aspectul formării deprinderilor, însușiri care încadrează mai bine pe copil în rosturile vieții sociale, iar școala în care se aplică noua metodă devine o comunitate, un mediu social, unde, în adevăr, pregătirea se face pentru viață, prin viață.

Toată activitatea școlară trebuie să fie deci produsul unei munci solidare și activitatea individuală a fiecărui elev să se înglobeze într-o realizare colectivă.

Globalismul—aplicat ca metodă pentru formarea inteligenței copilului—constituie o posibilitate psihologică infantilă, ce se poate astfel utiliza în scopuri educative.

În privința cititului, metoda globală leagă această activitate de viață afectivă a copilului, așa cum este legată și vorbirea, pentru că stările afective trezesc interes pentru lectură, lectura fiind considerată ca un mijloc de a comunica idei. Lectura în gând (cu ochii) pe care se pune atâtă preț este adevărata lectură, căci făcând apel la funcțiunile vizuale, ajută pe copil să câștige dela început „depinderi bune de citit.

În privința calculului, Decroly arată că socotitul nu constituie o activitate de sine ci, ea trebuie asociată activității globale a copilului și în special activităților practice ale vieții copilului, cerându-i să privească, să compare, să identifice, să diferențieze și să analizeze, pentruca să ajungă la noțiunea de număr.

Procesul învățării, care începe pentru om dela vârsta de 7 ani, se realizează dato-

rită contribuției mai multor factori de natură ereditară și funcțiunilor miniale.

Cercelătorii în domeniul psihologiei infantile au ajuns până acum să afirme în această privință, că la baza procesului învățării este memoria, asociația de idei și mai presus de toate inteligența—socotită ca factor general pe care se sprijină învățarea, citându-se astfel experiențele lui Watson, Pavlov, și Koelliker după care, în concluzie învățarea—ajutată de limbaj—imitație și sugestie este o aptitudine generală specifică omului, în care intră inteligența, asociația de idei, stări afective și de interese și memorie, care, prin repetiție, păstrează numai ceea ce rămâne pe linia tendințelor și intereselor copilului.

Metoda globală, privită ca o nouă metodă de educație și de predare a învățământului, ține seama de toate aceste considerații și, ca atare, ea corespunde faptelor și relațiilor de natură psihologică ca și formelor de cunoaștere exterioară, care sunt totale.

Acestea fiind principiile de bază ale metodei globale, autorii manualelor citate mai sus au realizat noile abecedare respectând în totul principiile de mai sus și au căutat, pe cât a fost posibil, ca fondul materialului didactic al acestor manuale să fie adoptat realităților dela noi, trecând peste diferențele ce apar dela regiune la regiune, pentruca astfel manualele să poată fi folosite cu succes pe o scară cât mai întinsă, în toată țara.

Înfățișarea grafică a manualelor este simplă, desenele fără culori, însă scenele ce reprezintă constituie o explicație grafică a conținutului textelor într-o măsură, care îngăduie copilului să descifreze mai ușor fondul ideilor din text și reprezintă pe copil în toate acțiunile ce se petrec în mediul dela școală, de acasă și din societate.

Cele patru părți ale abecedarului de p. l. redau exercițiile predătoare, cu care începe abecedarul, și cuprind exerciții pentru dezvoltarea simțurilor—văz, auz, pipăit, exerciții de atenție, de judecată, asociații de idei, de observare, de vorbire, deprinderi manuale și artistice, și exerciții de scriere și de lectură globală.

Desfășurarea acestor exerciții are loc la începutul școlărității—timp de o lună de zile

În studiul al II-lea—al abecedarului de p. I, se trece la scris—cititul global, cu care începe aplicarea metodei globale la cele 34 lecții. În cursul cărora copilul învață să scrie și să citească un număr de 80—100 de cuvinte, care, combinate unele cu altele, pot forma o serie de propozițiuni cu ajutorul cărora copilul deprinde tehnica scris—cititului, cerându-se copilului să asocieze dintr'o singură privire ideile la obiectul indicat, adică văzând cuvântul să exprime actul sau să remarce obiectul de care e vorba și apoi să scrie cuvântul din memorie, dintr'o singură trăsătură.

Conținutul acestor lecții ca și al celor din abecedarul de p. II sau din aritmetică se sprijină pe centrele de interes ale copilului—de la oraș și de la țară—așa fel încât elevul este îndrumat să observe, să gândească, să citească, și să calculeze în cadrul activității sale zilnice, întrebându-l vocabularul său curent, mereu în eporie.

Literele mari, legate de predarea numerelor proprii, constituie materialul de predă în studiul al III-lea al abecedarului de p. I, cu care se termină propriu zis predarea acestui abecedar.

La sfârșit, autorii au pus la îndemână colegilor, o anexă de cuvinte și propozițiuni pentru a fi decupate și folosite în cadrul exercițiilor de recunoaștere și identificare a cuvintelor.

Predat după regulile indicate în broșurile explicative, acest abecedar poate fi terminat în mod normal, prima la începutul lunii Februarie, după care începe predarea abecedarului de p. II.

Abecedarul de p. II reprezintă ultima fază a aplicării metodei globale la predarea scris—cititului, în care timp copii sunt conduși să scrie și să citească orice cuvânt întâlnit în text sau auzit, precum și orice gândire ce poate fi exprimată cu ajutorul vocabularului copilăresc.

Acest abecedar este un studiu al limbii vorbite și scrise în vederea cunoașterii și folosirii ei, în mod corect și curent și cuprinde două serii de lecțiuni:

a) O serie de 30 de lecțiuni—de la pag. 3—32, alcătuite din mici texte de citit, cu conținut interesant din viața copiilor, pe baza

vocabularului achiziționat, cuprinzând unele exerciții de: observare, cercutare, analiză și clasare, potrivite ~~posibilităților mintale ale~~ copiilor de 7 ani, cu scopul de a începe distingerea vocalelor apoi a silabelor cu ajutorul cărora copilul va reuși să citească și să scrie orice cuvânt nou, orice expresie nouă, fără a literiza cuvintele cum e obișnuit să facă după metoda cuvintelor normale.

b) A doua serie de lecțiuni, de la pag. 33—60, sunt bucăți de citit, întocmite tot pe baza centrelor de interes, cu ajutorul cărora, după o serie de exerciții de limbă și de scriere, indicate în partea de jos a textului, elevii trebuie să ajungă a citi curgător, a vorbi și a scrie corect.

Din cele arătate până aici—cuprinsul acestor manuale îndeamnă pe copil la o serie variată de exerciții, care de care mai interesante, cu ajutorul cărora, pe nesimțite, copilul își dezvoltă simțurile și funcțiunile, își sporște vocabularul, deprinde tehnica scrisului și a cititului, capătă deprinderea de purtare în viața de școală, de familie și de societate, cărora i se încadrează prin munca sa personală și constructivă—devenind mereu un om nou.

—Nu mai este constrâns să stea atent în bancă, să asculte, să memortizeze și să învețe regulile de purtare, după poveștile date de învățător deagata.

Citirea cu voce tare are firească printrucă, puține ocazii va avea copilul în viață ca să citească tare și apoi citirea cu voce tare este defavorabilă puterii de asimilare a conținutului și a înțelegerii sensului lecției.

Așa cum am văzut mai sus, în expunerea de principii, metoda globală recomandă lectura în gând sau „cititul cu ochii” care ușurează procesul de gândire și de înțelegere a fondului de idei din textul dat.

Lecțiile de citire, după metoda globală, nu urmăresc scoaterea unei reguli morale, ci dezvoltarea tuturor funcțiunilor mintale prin exercițiile arătate, prin lecturi, prin acțiune și dramatizare, prin exerciții de limbă și vorbire și prin realizări practice, concrete — compunere, desen, modelaj, cânt, joc, etc.

În locul povestirii și citirii model, care după metoda cuvintelor normale se făcea de către profesor, grupurile la fiecare lecție,

școala pregătirii pentru viață prin viață, adică prin muncă personală, prin efort, îl pune pe copil să descifreze singur lecția, să sesizeze conținutul, să lucreze liber, învățătorul supraveghează-l și ajutându-l numai acolo unde se simte nevoia.

Numărulul, învățarea cifrelor și mănuierea lor în vederea celor patru operațiuni și a rezolvării problemelor cu care se ocupă aritmetica, nu trebuie să rămână încadrate în planul de lucru folosit până acum, căci copilul, la vârsta când vine la școală, nu are dezvoltate funcțiunile mintale care să-i îngăduie să facă judecăți obstractive cu cifre și date, pe care nu le înțelege, ca unul ce este incapabil de logică strânsă și rigidă, de introspecție și retrospecție imediată, ca omul matur.

Rezultatul acestor operațiuni conduce pe copil la o intelectualizare și la o mecanizare seacă a noțiunilor aritmetice, care fixându-se la periferia creierului, dispar, se uită după scurt timp, pentru că acest bagaj de cunoștințe nu-i dă decât fructul unor acțiuni sufletești reduse și unilaterale.

Străbătând materia nouilor manuale de aritmetică, elevii de cl. I-a își vor însuși cunoștințele pe calea cea mai firească a psihologii lor.

Exercițiile de numărare bazate pe percepțiile globale și asociate cu exercițiile de vorbire, în cadru unui mediu educativ natural, favorizat de exercițiile pregătitoare, conduc un copil la înțelegerea cifrelor și a noțiunii de număr, prin crearea unor mecanisme în sub-

conștientul copilului, pe care se vor baza operațiunile aritmetice ulterioare.

Exercițiile de calcul global, intuițiile globale despre număr, numărări concrete, observări și aprecieri asupra cantităților globale, desen, jocuri, rezolvarea problemelor în imagini, predarea măsurilor naturale înaintea celor convenționale, mecanizarea calculului, puna la contribuție judecata, memoria și toate celelalte funcțiuni mintale ale copilului și-l determină la activități în cadrul cărora interesul și plăcerea îl stimulează și-l ridică tot mai mult spre înțelegerea abstractă a numerelor.

Iată, deci, o serie de preocupări noi educative, care înălțesc valoarea metodei ca una ce se sprijină cu adevărat pe ideile noi de educație născute din adâncirea problemelor de psihologie infantilă. Ideile acestea noi se aplică cu succes în Școala Decrolyană, unde elevul știe să asculte dar să și întrebe, să ceară lămuriri și unde educatorul supraveghează și îndrumază pe copil—cu multă dragoste, cu iubire și cu bunătate, cu răbdare și cu perseverență, știind că în felul acesta zidește temelie nouă a unei vieți sociale noi, în care disciplina, bazată pe convingere și respectarea libertății copilului este legală de la care omul nou de mâine nu se va abate.

În alt număr de revistă, nădărdum că aducem în discuție procedurile practice de aplicare a metodei globale la cl. I-a și la continuarea apoi și la celelalte clase,—când vom da și câteva planuri de lucru pentru predarea lecțiilor.

CONSTANTIN URSU

RESEMNAȚI

M'am chinuit,
Șt-am omorât în mine icoana ta dorită
pe crucea sufletului răstignită

M'am chinuit.

Am aruncat la lună și la stele
valuri inspumate de durere —
și am dorit

tu să nu știi nimic
din frământarea gândurilor mele.

Durere,

doar eu să am,

c'am fost sortit

să urc în viață părăsit
cărările grele.

.....

Un zodiac nebun
câdelnițează cu furtuni
ștaruncă în genuni
notan de gânduri :

„Pietriși pe părăsite prunduri“.

Am injurat

și-am blestemat

destinul — căine rău —

ce m'a mușcat și mi-a sorbit iluzii
ca un smeu.

.....

Ghirlanda norilor în asfințit,

cu 'n soare sdrenșuit,

arată drumul, către culmea,

unde totul s'a sfârșit.

Dar resemnat

Imi duc povara crucii de mormânt,

ce urmărește ca un gând

în creier pironit.

M'am chinuit

și liniștit — prin irizări —

aștept un trist sfârșit.

N. Buzdugan—Bolintin.

COORDONATE ALE ACTIVITĂȚII CREATOARE:

(CURAJUL, FRICA ȘI IUBIREA)

Analiza acestor elemente psihologice, distincte în experiență, e relativ ușor de înfăptuit, dar a le coordona perfect—(fie în teorie, fie mai ales în activitatea obișnuită de complexă a vieții sufletesti) și a le dirija astfel întru închinăciune, către un scop educativ unitar, este un fapt mai greu de realizat. Este o operă de stăruință și de răbdare,—unul din punctele esențiale, ce și propune să le îndeplinească o educație activă.

Dar ceence ne apare încă și mai dificil decât acestea, e intitularea articolului care urmează să trateze despre cele de mai sus,—subiect deosebit de interesant, însă ușor de confundat cu unele valori comune. Cu toate acestea, chiar dela început, se poate afirma, fără exagerare, că avem de a face cu acele „forțe inferioare utile”, pentru cunoașterea și dezvoltarea cărora ar fi necesar să se întreprindă o adevărată... propagandă!

Și în adevăr, cine—va medita cât de puțin și va analiza obiectiv, acțiunea celor trei sentimente,—curajul, frica și iubirea,—le va descoperi prezența și activitatea în toate actele sufletesti individuale și în toate manifestările colective ale vieții omenești. În toate va vedea reflectându-se puternic, aceste sentimente.

Dar fiecare chiar, fără a medita îndelung, va simți în el însuși și în fluviul vieții din jurul său, marile curenți de simțire ce mână omenirea înainte... pe unii spre fărmiuri înflorite, spre progres,—pe cel care s'au lăsat conduși de undele curajului și ale iubirii de omenii; iar pe alții spre fundul înlunecos al apelor, unde s'au împlinit vârtejul fricii.

Deși în cea mai mare parte, presupunem că s'au format convingerea despre importanța excepțională a acestor sentimente și cu toate că noțiunile psihologice sunt cunoscută suficient, de către educatori, se observă totuși, o nemotivată rezervă în opera de popularizare și de cultivare—prin educație,—a acestora... Ceva mai mult,—e de remarcat și aceasta nu fără motive și profundă nedumerire, că, în general, educația morală și socială nu se bucură de toată atențiunea din partea „celor chemați”, a factorilor de educație cunoscuți.

Și ca întotdeauna,—fie pentru a contribui la o mai fericită adaptare a poporului la noile condițiuni de viață politică și economică, fie spre a-l deschide drumuri noi spre cultură și civilizație, educația morală și socială trebuie să devină neapărat, activă în sensul cel nou indicat de curenții evolutivi ai vieții colective!

Iar pentru reactivarea educației, nimic trainic nu se va zidi, fără brațul curajului, fără cimentul iubirii și fără disciplina muncii, disciplină din convingere pe respectul față de ordinele primite și stimate față de superiori!

Acestea trebuie însă, simțite și trăite înainte, de către educatori în primul rând, pentru că numai astfel va fi de undă să radieze undele binefăcătoare ale simțirilor noi și energiilor ce vrem să imprimăm în ritmul și noua structură a vieții sociale.

Ceeace ne poate forma definitiv convingerea asupra importanței acestor sentimente, precum și a importanței de care a început să se bucure opera educativă sunt rândurile oficiale întreprinse chiar de către Onor. Ministerul Edac. Național, care a întocmit „Fișa Scolară” (bio—psih—pedagogico—socială) și „Cartul de observații și aprecieri”, pentru toate școlile primare. Și se poate vedea în „Fișă”, la rubrica „Aspect psihologic”, cum se cere a se arăta... dacă școlarul e *combativ* (curajos), sau *fricos*; iar mai departe, dacă e *emotiv* (sentimental), adică dacă *înbește*, sau *urăște* pe cineva, etc. Iar în „Cartul de obs. și aprecieri”, la capitolul „Purtarea”, sunt trei rubrici mari cu: *Combativitatea*, *Impulsivitatea* și *emotivitatea*, corespunzătoare cu rubricile din „Fișă”.

Faptul acesta constituie, desigur, argumentul decisiv care va fi în stare să determine pe toți educatorii a leși din rezervă și a trece la acțiune cu toate forțele și mijloacele educative, de care se dispune, pentru reactivarea educației, prin cultivarea acestor sentimente generatoare de acțiune utile ori diferite realizări etice și sociale.

— Cum se nasc sentimentale și unde își au ele originea lor?

„Ele s'au dezvoltat din emoții în decursul unei lungi perioade de evoluție. Astfel sentimentul de respect și stimă bunăoară, s'au născut din emoție de frică, pe care acel înzestrat slab fizic este a simțit-o în fața celui tare și necrușător”.

Fiecare sentiment poate fi derivat dintr'o emoție. Dar fiecare sentiment, deși derivat dintr'o emoție—într-o măsură, s'au complicat în lunga evoluție a dezvoltării sufletesti a umanității, primind o mulțime de influențe.

Societatea, mai ales, exercită cele mai tari influențe asupra genezii și manifestării sentimentelor, ceence contribuie și la transformarea lor.

Individul, trăind în societate, se supune cerințelor și exigențelor sociale, respectând codul expresiilor afective, stabilite de viața colectivă.

Fiind vorba despre emoții, trebuie să relevăm cele două caractere ale acestora, care fac posibilă educația funcțiilor emotive și deci a sentimentelor. Caracterele emoției:

I.—„Polarizarea, care e fenomenul cunoscut al oscilației tuturor emoțiilor între două puncte principale: „plăcere și durere” (Wandl).

II.—Exclusivitatea. (O emoție puternică tinde să înlăture pe celelalte din suflet. Ea trebuie să fie puternică, fiindcă numai așa va reuși să ocupare tot câmpul conștiinței).

Emoțiile primare sunt: mânia, frica, spaima, mila, bucuria, ulmirea, înfrățirea, etc. Sentimentele au ca origină o emoție primară, dar împrejurul acestei emoții s'au cristalizat alte emoții, alte experiențe subiective colective.—Sentimentele superioare ca: demnitatea, patriotismul, sentimentul religios, curajul, iubirea, onoarea sunt foarte complexe față de emoțiile dela care au pornit.

Toate sentimentele, (afară de cele fizice—individuale), se nasc din raporturile,—bune sau rele—ce există între eu și non eu.

— În lupta pentru existență, niciun alt sentiment nu se manifestă mai frecvent decât curajul, fie printr'o impetuoaasă afirmare, fie printr'o ezitare gradată în fața primejdțiilor, care ezitare poate merge până la frică. (Aici de des este solicitat curajul, în diferitele împrejurări ale vieții,—pentru rezolvarea înfruntărilor probleme, mai ușoare, sau mai grele, ce se întâlnesc în câmpul luptei pentru existență, încât nu rare sunt cazurile când acest prețios sentiment trebuie simulat acolo unde nu există)... Formele asemănătoare, sau variantele curajului sunt: 1) răbdarea, 2) stăpânirea de sine și 3) încrederea în sine și în cel din jur, precum și încrederea în viitor, sentiment care e tot una cu optimismul.

— În opoziție față de curaj, este frica: „sentiment neplăcut care se produce în noi, din reprezentarea unei cauze aducătoare de rău sau de primejdie și care reprezentare e foarte puternic simțită și amenințătoare”. Reprezentarea unui rău viitor, naște în suflet sentimentul de teamă. Această are câteva variante deosebit de interesante și anume:

— Din teama de necunoscut s'a născut = sentiment religios.

— Din teama de legi și efectelor s'a născut = disciplina socială.

— Din teama de ziua de mâine s'a născut = prevederea.

În legătură cu acestea, un învățat a rezumat astfel filosofia vieții: „Omul trebuie să muntescă, să sperie și să se teamă puțin de ziua de mâine”!

După I. Nisipeanu—„frica e o simțire pornită din instinctul de conservare a vieții dar care, în loc de a lua forma ofensivă ca mânia, ia forma defensivă și provoacă numai mișcări de apărare, de susținere sau fugă din fața persoanei ce atacă, sau a primejdiei ce a amenință”.

În forma ei cea mai puternică, frica devine groază.

— Contrar fricii, (sentiment neplăcut), este iubirea, care este un sentiment plăcut, (sau de plăcere), însoțit de cunoștința cauzei care a produs o. „Iubirea se arată prin pornirea de a păstra ceea ce produce plăcere, de a pune în siguranță obiectul sau persoana care ni le pricinuește, de a ni le însuși”.

O formă mai înaltă a acestui sentiment de atracție este simpatia. Dar aceasta nu trebuie confundată cu iubirea de sex, deoarece pe când simpatia este un efect altruist, iubirea de sex este un efect egoist. Amorul sexual este cu desăvârșire egoist și

tragic, dar simpatia reprezintă o afecțiune sinceră și desinteresată, care ne face să dorim,—fără gând de satisfacție egoistă,—binele și mulțumirea aproapelui nostru.

— Cum învață copilul a iubi ?

J. M. Ouyan răspunde astfel: „Copilul e firesc egoist: totul pentru sine, cât mai puțin pentru alții. Numai primind necontenit, copilul ajunge să dea și el: iubirea, o lărgire a personalității sale. Deaceia se poate spune că iubirea este mai înaltă recunoștință; este simțământul înținerii în fața binelui și ca demnitate, în fața grației”.

Tot prin dăruire și prin iubire desinteresată și sinceră se transmite iubirea între adulți, când aceștia tind să realizeze cât mai mult din cea mai înaltă învățătură a lui Iisus: „Iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuși”! Din iubire se naște și credința și toate pornirile bune care formează moralitatea unui om.—Fără concursul acestor sentimente nici nu e posibilă educația morală și socială. După cum scrie și Jules Payot, „Puterea sentimentelor se manifestă printr'o mare bogăție de efecte”; iar ca încheiere la capitolul influențelor considerabile ce le exercită sentimentele asupra actelor de viață, spune: „Oricâtine va constata atotputernicia stărilor afective ale vieții”.

Cunoscând toate acestea, rezultă că trebuie să ne îndreptăm toată atenția asupra dezvoltării la copil și (în limitele posibile) la tinerii și adulții), a sentimentelor de curaj și iubire, căutând în același timp să combată frica prin toate mijloacele educative, ce ne pot fi de folos; căci iată ce se spune (cu drept cuvânt), într'un articol de ziar: „Învățătorii să asculte de îndrumările date, să părăsească năvurile școlare de ieri, să înțeleagă pe elevi mai omenește, să nu reducă totul la o cantitate oarecare de noțiuni abstracte. Căci dincolo de îmbăcșeala asta didactică, dincolo de mormonul de noțiuni indigeste, cerge triumfător, scribind în soare, fluviul vieții,—al vieții în care, fiecare copil are dreptul să fie fericit și fiecare om trebuie să fie sănătos, senin, optimist și fără frică de înfrângeri năclucite”.

E dela sine înțeles că, dacă în primul rând învățătorii sunt același lucru—prin însăși misiunea lor de educatori ai poporului,—sunt dator să vegheze și să cultive fără încetare, sentimentele cele mai bune în sufletul copiilor și tineretului, apoi nu e mai puțin adevărat că și celorlalte instituții de educație,—familia, biserica, armata și societatea, le revine—pe lângă celelalte și nobila misiune de a contribui efectiv la educația poporului, alături de învățătorii și profesorii. Ca încheiere, pare la locul ei, reflexia la care ne poate duce adeseori împrejurările vieții... Curajul și iubirea,—lopetile care mână barca destinului nostru pe marea vieții, înainte; iar frica,—vântul capricios, care ne bate în față, amenințându-ne barca necontenit și purtându-o pe valuri, ca pe o jucărie!...

De aci, rezultă pentru toți, acest adevăr sugestiv, de cea mai acută valabilitate,—supremul îndemn al ceasului de față:

Să apucăm cu nădejde lopetile și să vâlim voinic înainte, întorcând în favoarea noastră, vântul fricii, printr'o dirijare iscusită a pânzelor și îndreptându-ne cu încredere spre țărniștea idealului dorit,—spre pacea întemeiată pe curajul. (entuziasmul) muncii creatoare și pe iubirea curată între oameni!..

Inv. OH. H. DANCIU
Măgura

Mai multă umanitate

N. CONSTANTIN—Fond

Nu voi încerca să fac nici o speculație filozofică pe sistemul de gândire al humaniștilor—ci, dela început, trebuie să spun că am luat termenul—in sensul unei mai largi înțelegeri a cuvântului „omene”—cuvânt care de îndată înțeles în limba noastră—dar de a cărei înțelegere am început să ne îndepărțăm—mai ales acum când privașianile blestemului naturii ar trebui să ne lămureze, mai mult ca ori când, pentru înțelegerea lui și pentru o trăire mai puternică în sensul propriu al omenei.

Pentru aceasta trebuie să punem aripă spiritului nostru, a ne putea ridica până la înălțimea morală mesianică că, numai așa, vom putea vedea cu ușurință realitățile crude ale trăirii noastre pe pământ.

Nu mai așa vom putea vedea în ce grad s'a reactualizat acel „Homo hominis lupus” al lui Aug. Comte.

Ervinul în jurul nostru, vom vedea mâini întinse, copii al nimănui, copii străzi — mai mult gol decât îmbrăcați, veșnic flămânzi — femei ce aleargă înnebunite de gândul că acasă sunt așteptate de copiii care cer hrană lor — frunța încreștă a muncitorului cinstit, care obidit de greul muncii—aplecat, într-o încordare—peste puterile lui—asupra strangului, bancului, sau coborât în mine și care nu poate să înfrunte, cu munca lui, rapacitatea doritorilor de câși mai mulți arginți, funcționarul cu coatele roase de birou sau catedră, veșnic îngândurat și amenințat de ziua de mâine și moarte, multe neazuri.

Pe altă parte—oamenii, care sunt gata să-și lădă din piele—bine hrăniți—gata ori când a jeșul pe nimic bazunarul stăit al celor mulți și săraci—oamenii ce nu au nici o simțire—lipsiți de inimă și înțelegere—acumulează—acumulează și ca lupii flămânzi—sunt gata a se arunca asupra pradă.

A se vorbi despre înțelegerea ce o arată unei mâni tubercule—unei rugăminti de ajutorare unei înțelegeri a funcționarului stăit de puteri și a funcționarului tuberculat—este tot una cu a vorbi despre simțirea unei pătre de grație.

Fac, sau au făcut, când va ceva, cu care să se spele de ocea înțelegere superioară și moralității creștine?

Și ori ce om de bun simț va răspunde cu un categoric nu.

Dar, dacă această lume a fost și încă persistă în a fi împărțită în 2 categorii sociale—de spoliași și profitori—legitim se pune întrebarea—de unde vine această grotescă disproporție în repartizarea bunurilor, și mai mult—în felul de a gândi și simți oamenii—judecând la fel de crețator.

Oare nu este aceasta tocmai din cauză că, oamenii prea și-au pus plumbul la spirit și nu mai pot să se ridice ca nimic deasupra pământului—acest lat bles-

temat din care suntem jocași? Nu suntem ca toți creștii la aceleași procepte creștine—valabile ori când și pentru ori cine?

Dar tocmai lipsa de pătrundere și de trăire efectiv în aceste precepte—fac pe unii a deveni acaparatori, răi fără inimă.

Schopenhauer—acel gânditor temut de adversari și crezut rău și ursuz—cătred stăruștii viefii—face apologia înțelegerii — îndemnând la formarea unei talimii mai bune—fapt determinant în fericirea omului în societate.

Mai mult, dacă am trece în revistă întreaga preocupare humanistă a gânditorilor—începând cu antichitatea până în zilele noastre—am vedea că toți erau preocupați de fericirea individului în societate.

Așa—începând cu poezii antice—Cicero dela care se învață cuvântul „humanitas”—Ovidiu și Petrarca, peste filosofia lui Terențiu—contrast între viața vibrantă și păcătoasă a omului cu splendoarea împărăției divine”, exprimate prin „Homo sum”—tocmai strigătul neputinciosului om, de a fi un Dumnezeu și vrea să fie celace este „om în toată puterea cuvântului” (humanus nihil a me alienum puto) cu această viață constituind o problemă. Mai departe humaniștii sec. XIV—XV cu reprezentantul cel mai de seamă Erasmus.

Sec. XVII—când, amoralișmul se destramă, pe măsura în care instituțiile: stat, societate, biserică se refac—din nou, idela de om devine o problemă—fericirea sau rezolvarea ei fiind căutată într-o formă de compromis cu interesele colectivității. Astfel—omul devine lădăși punctul principal în jurul cărora se învârtesc preocupările gânditorilor—care vor să rezolve idela de umanitate prin rațiune—punct de plecare al luminismului—care este o reluare a preocupărilor umaniste ale Renașterii.

Un optimism robust străbate întreaga perioadă a sec. XVII-a—a luminismului—excelând prin Leibniz (Dacă lumea aceasta este cea mai bună dintre toate, ea are în ea toate posibilitățile de perfecțiabilitate). Luminiștii găsesc că, fiecare treaptă de cultură, este o bună posibilitate pentru fericirea omului, deci, idealul humaniștilor luminști este cultura, contra căreia se ridică Rousseau care găsește că omul a suferit o decație prin cultură și numai starea de primitivism prin „înopol la natură” este perfectă și dăce la fericirea omului, gândire ironizată de usturătorul Voltaire, care și el era umahist luminist.

Critica adusă de Rousseau este reluată în sec. XVIII de mișcarea humanistă „Sturm und Drang” epoca zisa epocă a „geniilor”—care protestează violent contra primatulul rașionel—și cereau reintoarțirea la stăruștii amor și la forțele lui instinctive și subconștiente.

El cerea ca ori ce act omenesc să fie expresia întreagă psihic-fizic uman, rațiunea fiind numai o forță coordonatoare—gândire susținută de Herder și Hamann.

Așa fiind—se constată că, idela centrală—„problematika vieții umane” era preocuparea tuturar gândurilor—diferind numai metoda, de a duce la fericirea vieții omului.—Rezumând aceste metode, ar fi în ordinea cronologică, arta și poezia în antichitate—trăirea în idela de frumos în Renaștere, rațiunea mijloc al fericirii deci cultura în sec. XVII al umanității luminate—și fericirea prin coordonarea înclinațiilor psihic-fizice și a forțelor subconștente, în sec. XVIII—reprezentat prin Herder și Hamann

Dacă însă nu s'a ajuns la lichidarea amoralismului—înclinațiilor inferioare ale omului, atrocităților sufletului uman—dacă nu s'a format, nu un suflet standard, ci un suflet bun, o inimă bună—largă, înțelegătoare—este tocmai datorită faptului că totul a fost numai speculație filosofică, nefăcându-se nimic pentru practicizarea idelilor umaniste prin creșterea unui caracter moral—bazat pe prelucrarea metodică a sentimentelor umane superioare—a sentimentelor altruiste

Astăzi, mai mult ca oricând, se pune problema creșterii unui suflet bun—pentru fericirea tuturor indivizilor—unul caracter moral—unul om superior—care să se încadreze perfect—și ca trăire și concepție în idela de muncă cinstită pentru binele și fericirea întregii colectivități.—Dacă nu reușim a pune în practică creșterea omului social—nu compromis cu idela de

colectivitate, ca în secolul umanității luminate, ci a omului de sudură perfectă ca colectivitatea, nu se face nimic, pentru fericirea omenirii.

Gânditorii, frământații pentru o societate mai bună, au căutat toate mijloacele, pentru atingerea acestui scop sublim.

Desigur, în drumul lor au stat toți oceli care se cramponau de o situație privilegiată, toți lărdiții, prin acumulare de bunuri, lovind în viață și fericirea aproapei.

Pentru îndreptarea acestora nu avem alt mijloc omenesc, decât el nu sunt oameni, decât educația perseverentă; pentru a-l reda societății, folositori și înțelegători cu suferințele celor mulți.

Când am reușit a forma inimi bune—cu porțile larg deschise pentru a pătrunde înțelegerea—am făcut din ei oameni buni pentru colectivitate, pași în slujba colectivității.

Nu mai așa vom putea rupe lanțul de separație între cei mulți și obidiți și cei puțini și spoliatori și vom da omenirii fericirea după care tânjește de milenii.

Deci, prin muncă cinstită, rațiune coordonatoare a actelor umane și inimă bună—la fericirea colectivității.

Astăzi strigății care trebuie să astape toate micimile sufletului omenesc, trebuie să fie: „Mai multă omenie”.

REFORMĂ SOCIALĂ

REFORMA SPIRITUALĂ

— urmare —

Corpul didactic și în special învățătorii sunt factorii determinanți, pentru înfăptuirea unei reforme spirituale integrale. Desigur, nu trebuiesc înlăturate nici celelalte mijloace ca presă, conferințe, teatru etc. care schițează directivele, fără a defini ceva în întregime, ci numai o posibilitate, gata să se spargă la orice pleitică aruncată, căci reforma spirituală implică o cunoaștere a individualității, dacă nu în parte, cel puțin în grup, a aspirațiilor și puterii de înțelegere, încadrate de perseverență și demnitate, iar mai presus de o spiritualizare totală.

S'ar putea crede că printr'un apel sau printr'o constrângere se pot crea elementele necesare acestei opere. Sub aparență da. Dar ce folos? Societatea va avea atâta câștig, cât are cazangiul, ce vinde la kilogram, un vas de ceramică costorit.

Dictaturile au încercat acest fel de reformă și rezultatele au fost dezastruoase, căci toți acei ce s'au alăturat, au făcut-o fie pentru un prestigiu trecător, fie pentru avantaje materiale, fie că firea lor e alcătuită să nu fie pătrunsă de nimic, încât, îndată ce zeul începe să se clătina, ei au fost primiți, care l-au părăsit, condamnat și alăturat altei ideologii diametral opuse, în cele mai dese cazuri. Pe lângă aceasta, dictatura nu caută reforma spirituală a tuturor indivizilor, ci se mulțumește cu exteriorizarea, pe care o face fiecare de teama constrângerii, fără ași da seama de impulsivitatea launtrică, căci jarul din cenușă, are mai mare putere de căldură și durată de cât cel dela suprafață. De aici și durata limitată în spațiu și timp a dictaturii. Pentru o reformă spirituală reală, elementele, prin care

se face, trebuiesc selectate, avându-se în vedere trecutul lor, ~~spiritualitate~~ integrat de ideale și concepțiunile emanate dintr'un complex de nevoi și aspirațiuni și sistematizate de mână clar văzătoare, pentru a putea fi redată folositoare mulțimii.

Desigur voi evidenția și un alt fapt de folos considerabil și anume sunt „elemente” care ~~imediat se par~~ încadrate în noua concepție, iar altele care se lasă mai greu convinse. Primele inspiră mai puțină încredere, iar răvna trebuie îndreptată, cu mai multă tărie, asupra acelor, cari zi de zi își însușesc ideale, după o prealabilă și matură chibzuință.

Căștigând aceste elemente ușor se poate trece în rândul mulțimii, unde este munca și unde trebuie pusă toată stăruința. Nici un element nu este mai nimerit decât învățătorul. În școală la tinerele năstare, el are posibilitatea de a semna zi de zi ideale și a-i forma spiri-

tualicește, în mijlocul poporului cărora îi cunoaște concepțiile și aspirațiunile. El este parte integrantă dia viața satului și călăuzitor, atunci când merită auzul de învățător, la toate acțiunile conștienților. Cu sfatul și exemplul, în mod chibzuit și fin, va face ca ideale să pătrundă ușor, să se cimenteze și să dobândească reforma spirituală la întregime.

Desigur, se vor întâlni și ~~obstacole~~, greș de trecut, fiind de ordin sufletesc, dar prin perseverență, harul unei conștiințe lașă de ei și de binele omenirii, va învinge și va crește omul spiritual, bază de durată în timp și spațiu oricărei reforme sociale, reformă ce nu va fi impusă, ci dorită și așteptată de fiecare, ce-și va da roadele. Reformă spirituală întâu și apoi reformă socială.

ATILA MAZILU

INFORMAȚII

DELA COOPERATIVA „SOLIDARITATEA”

Cooperativa „Solidaritatea” a luat ființă legală și funcționează normal în localul Căminului Învățătorilor. Cooperativa dispune de un capital în sumă de lei 293.500.000, sumă ce reprezintă pentru fiecare învățător un capital de lei 250.000 pentru care se vor elibera chitanțele cuvenite.

În prezent aprovizionarea se face cu mare greutate din cauza lipsei de capital și a neputinței de aprovizionare la preț oficial.

Pentru a putea face din Cooperativa noastră o forță economică egală cu numărul membrilor de pensionați, colegii care au posibilități sunt rugați să-și adrețască capitalul, cu încrederea că vom face tot efortul ca să corespundem marilor cerințe ale colegilor.

Cooperativa

Se aduce la cunoștința tuturor colegilor ca se dau bani pentru încălziminte următoare:

1) Datorită faptului că acțiunile s'au descurcat cu foarte mare greutate și în măsură foarte mică, nu avem încă până azi suma necesară pentru obținerea întregii cantități de

încălziminte repartizată de Uniunea Sindicatelor Învățătorilor București.

2) Deasemenea, mari greutăți întâmpinate pentru obținerea întregii cantități repartizate pe țară face ca să se întârzie distribuția.

Colegii care nu mai pot aștepta, sunt rugați a cere restituirea sumelor depuse, ce se găsesc în permanență și la dispoziția colegilor, în Casa Cooperativelor.

POȘTA REDACTIEI

D-lui coleg X. Revista Învățătorul este o revistă de cultură, nu de interese și nemulțumiri personale. Noi nu voim să ne luptăm cu preoții, ci împreună cu ei să ridicăm din punct de vedere cultural și moral cetățenii acestui stat.

— Din lipsă de spațiu, articolele nepublicate vor apărea în numărul viitor. Rugăm pe d-nii colaboratori să nu se supere, ci să ne dea tot sprijinul, căci tot ce este bun va apărea. Articolele necesare nu se publică în Revistă.

URGENT PENTRU TOȚI DIRECTORI DE ȘCOLI

Se dă mai jos un tablou de toți copiii din Moldova repartizați, pe comuna precum și locurile în care se găsesc. D-nii directori vor ancheta și raporta până la 15 Iulie, următoarele. La cine se găsește copilul, cum îl cheamă, în ce stare se găsește, înscris, înscris, dacă a fost dat la școală, dacă este întreținut la muncă.

Se așteaptă atenția d-ilor directori că nu se admite nici o întârziere în răspuns. Copiii rămân sub supravegherea dumnescilor, până la data când vor pleca în Moldova.

C. A. R. S. DAMBOVIȚA**TABEL NOMINAL**

De copii dați în Județul Dambovița

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observații
1	Cretiana Rada	Mihăilescu Iosif	Școala Mare.
2	Marin Constantin	Clopotaru Mihail	Oraș Opat
3	Marin Roza	Băleanu Ilie	" "
4	Popa Ionuț	Procopie Nichifor	" "
5	Popa Ștefan	" "	" "
6	Topor Costică	Stan Florica	" "
7	Topor Dumitru	Ioan V. Stan	" "
8	Topor Steliana	Ogoș Ionescu	" "
9	Zorilă Calopla	Balala F. Tamaru	" "
10	Basilă Sevesta	Gheorghe C-tin Siblanc	" "
11	Cojocaru Chirilă	Ștefănescu Ioan	" "
12	Cojocaru Eugenia	Ionescu M. Ioan	" "
13	Pandeli Valerica	Dr. Racluca Dan	" "
14	Pandeli Zamfira	Enescu Florica	" "
15	Sârba Mihaleche	Vasile Dambravă	" "
16	Sârba Tina	Popescu T. Vasile	" "
17	Dolejan Vasile	Chiticaru Mihail	" "
18	Dolejan Rada	Angelescu Nicolae	" "
19	Oala Ionilă	Lascu Nicolae	Vicerești
20	Mohorea Fănică	Stan T. Gheorghe	Vicerești Băjești
21	Popelangi Emil	Voicu Marin	Vicerești
22	Călmuc Tănase	Șerban Nicolae	" "
23	Călmuc Nicolae	" "	" "
24	Drinșu Dumitru	Bacur Lazăr	Băjești
25	Enache Ohiță	Voicu N. Zamfir	" "
26	Gurju-Năstase	Nicolae Ștefan	" "
27	Sarciu Ioan	Maior I. Ilie	Vicerești
28	Sarciu Alexandru	Voicu C. Ștefan	" "
29	Toader Nicolae	Ștefan T. Mihaleche	" "
30	Istrate Tudor	" "	" "
31	Istrate Maranda	Ogoșescu Ioan	" "
32	Lupu Maria	Flores D. Cosma	" "
33	Lupu Constantin	Petre Dumitru	" "
34	Lupu Ștefan	Băghet M. Ioan	" "
35	Dumitru Maria	Șerban Gheorghe	" "
36	Frânculeț Antonel	Mihăilescu Virgil	" "
37	Dumitru Dumitru	Flores I. Constantin	Băjești
38	Dumitru Gheorghe	Ștefan M. Bobea	" "
39	Bacur Gheorghe	Voicu Oh. Maria	Vicerești
40	Dacian Nicolae	Negoiță Maria	" "

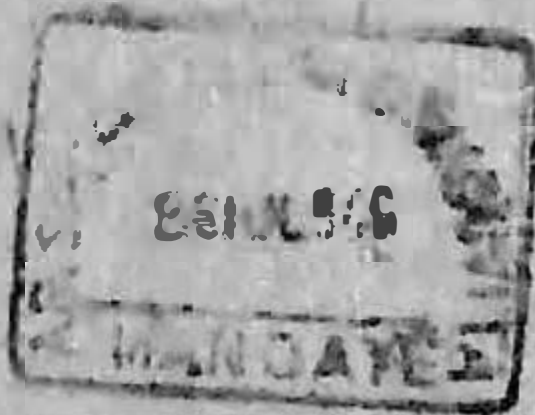
Nr. crt.	Numele și Prenumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observații
41	Eneche Sterian	Iancu Traian	Văcărești
42	Eneche Aurel	"	"
43	Hristopol Virginiu	Stoica Nicolae	"
44	Bășchiu Nicolae	Mihăescu Traian	"
45	Ostian Ecaterina	Voica Nicolae	"
46	Găltin Dumitru	Stancu Floren	"
47	Adămiță Tudora	Stăle D. Ilie	"
48	Docan Lucreția	Ștefan Radu	"
49	Carp Oherghina	Cămișoi Răzescu	București
50	Bakan Aneta	"	"
51	Bălașuș Profira	"	"
52	Carp Ioana	"	"
53	Carp Stoica	"	"
54	Carp Oherghe	"	"
55	Dima Niculina	"	"
56	Dima Maria	"	"
57	Dima Ilie	"	"
58	Ene Sofia	"	"
59	Orecu Tudora	"	"
60	Oprea Gherghina	"	"
61	Oprea Georgeta	"	"
62	Oprea Niculina	"	"
63	Oprea Tudorita	"	"
64	Oprea Paraschiva	"	"
65	Palade Soțnie	"	"
66	Palade Doinica	"	"
67	Crăciun Fânica	"	"
68	Crăciun Ioana	"	"
69	Orecu Vasilica	"	"
70	Chircă Cristache	Fabrica Ciment	Fieni
71	Antohei Niculina	"	"
72	Antohei Polixenta	"	"
73	Antohei Marloara	"	"
74	Antohei Oherghe	"	"
75	Antohei Nișă	"	"
76	Radu Ștefan	"	"
77	Radu Coca	"	"
78	Bălea Dima	"	"
79	Bălea Emilia	"	"
80	Bălea Ștefan	"	"
81	Bălea Liana	"	"
82	Bălea Marloara	"	"
83	Munteșu Valentină	"	"
84	Munteșu Pavel	"	"
85	Munteșu Mielușă	"	"
86	Munteșu Maria	"	"
87	Munteșu Maria	"	"
88	Băneanu Oavrilă	Badea Radu	Ouro-Șeș
89	Chircuța Ionica	Ionescu Alexandrina	"
90	Lungu Iordache	Cristea R. Stan	"
91	Lungu Dumitru	"	"
92	Păcuraru Maria	Cristea L. Andrei	"
93	Sârba Petrea	Martin S. Mihai	"
94	Stăvri Severina	Vișan St. Ion	"
95	Băneanu Andrei	Badea Radu	"

Nr. crt.	Numele s: Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observații
96	Buralcu Dumitru	Pârva Despa	Oara-Șași
97	Filip Oheorghe	Șerban Stancu	"
98	Macovei Victor	"	"
99	Macovei Oheorghe	"	"
100	Păsat Marin	Clăreag L. Oheorghe	"
101	Stancu Nicolae	Constantin Mihai	"
102	Străju Maria	"	"
103	Clocozan Dumitru	Vișan St. Ioan	"
104	Pintilie Ileana	Păun C. Oheorghe	"
105	Pintilie Andrei	"	"
106	Piroopl Vasile	Pârva Marin	"
107	Chifan Petre	Sprescu Oheorghe	"
108	Gogoase Emilia	Fadea Radu	"
109	Munteanu Oheorghe	Chetala Matei	"
110	Palaghia Ștefan	Tănase E. Iosif	"
111	Palaghia Vasile	"	"
112	Totălici Nicolae	Cpl. Sprescu Alex.	"
113	Clocaza Minca †	Vișan St. Ioan	Moartă 18-IV-1947
114	Miron Vasile	Fabrica Cassasovici	Zărătoala
115	Potolă Niculina	"	"
116	Patolă Anghelica	"	"
117	Doanșe Ilie	"	"
118	Benea Vasile	"	"
119	Balmuș Manole	"	"
120	Balmuș Maria	"	"
121	Nedelcu Costică	"	"
122	Lecheanu Paul	"	"
123	Lecheanu Constana	"	"
124	Diaconu Urania	"	"
125	Diaconu Zamfira	"	"
126	Hogaș Ioan	"	"
127	Mocănel Dumitrache	"	"
128	Mocănel Vasile	"	"
129	Oprea Petru	Colceru Origore	Oara Foll
130	Paulei Maria	Sușman	Oara Tita
131	Munteanu Marian	Pr. Dumitrescu C-tin	Lucieni
132	Chircuță Violet	Iova Iosif	Oamenes
133	Crotoru Nicolae	Ioan D. Matei	Hăbent-Racovița
134	Zănea Emil	Constantin Ioan	"
135	Chircă Marița	Georgescu Ioan	"
136	Vulcănescu Florica	Huță Constantin	Oculița
137	Vulcănescu Oh.	"	"
138	Sănduc Marloara	Georgescu Alexandru	Măreș Vodă
139	Mocanu Oheorghe	Nișă I. Constantin	Minești
140	Mocanu Ioan	Bănică S. Ioan	"
141	Uzun Oheorghe	Plul. Maj. Marica Ioan	Ivonești
142	Ivăneș Petre	Stan L. Ilie	Bolovan
143	Ivăneș Maria	"	"
144	Cloșanu Aspasia	Stan A. Radu	"
145	Crețu Maria Eug.	Stan Haralambie	Prin C. A. R. S. Buc.
146	Raimanenco Ștefan	Buloi I. Ioan	Pictor de Munte
147	Chiosea Anton	Boboc Ioan	"
148	Margine Oavilă	Dragomir Ioan	Vărburi
149	Ichim Andrei	Sprescu Dumitru	Bărbăntuș - Tita
150	Doljșan Reda	Angelescu Nicolae	Sec. I. R. D. P. Ocna

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a lăsat copilul	Observații
151	Rasu Tudorel	Plai. Dorci Dumitru	Antena
152	Partase Costache	Popescu Pollzeala	"
153	Lupu Constantin	Andresca Stefan	Coloni
154	Lupu Dumitrache	"	"
155	Tarevna Vasile	Ianca N. Vasile	Antena
156	Oagiu Gheorghija	Oredutescu Ioan	Chisinau Vale
157	Ragea Veta	Pavelescu Elena	"
158	Ragea Ulija	"	"
159	Felea Oherghina	Preda Nicolae	Ugrosul Blahodiv
160	Felea Ioana	Stroe Constantin	"
161	Meglea Dumitru	Șerbănescu Marin	"
162	Văcărluc Mihai	Dumitrescu Petre	" Mogosești
163	Văcărluc Emilia	Dimulescu Marie	"
164	Popa Ștefan	Georgescu Dinu	Târnabul Priloca
165	Gașton Ioana	Deltu Traian	Oledeni
166	Gașton Ioana	"	"
167	Ursu Maria	Bejan Iordache	Pierplari
168	Ursu Parachiva	Amuzescu Oheorghe	"
169	Maftei Oheorghe	Dan S. Marin	"
170	Maftei Spiru	Zamfirca Lăzar	"
171	Stănescu Dumitrașcu	Banu Nistor	Pietrari
172	Saveschi Ioan	Popescu Damira	Colacu
173	Saveschi Alecu	Volcu Oheorghe	"
174	Mocanu Pachija	Popescu Dumitru	"
175	Zaharia Ioan	Popescu Alexandru	"
176	Sârba Vechija	Oropescu Dumitru	Valea Voievozilor
177	Lupu Ioana	Apostolescu Traian	"
178	Maftei Nicușă	Georgescu Damian	"
179	Munteanu Ohtjă	Plai. Millea Petre	"
180	Munteanu Sandu	"	"
181	Oheorghija Petre	Chirișă Olaru	Blahodiv
182	Păcuraru Nicolae	Alexandra Mircea	"
183	Ragea Ioan	Pr. Popescu Costof	"
184	Oprea Traian	Alexandru T. Mihai	"
185	Ragea Vasile	Pr. Popescu C-tin	"
186	Cojocaru Vasile	Dinu Păun	"
187	Apetri Elena	Marinescu Elena	"
188	Ursu Maria	Marina Ioan	Răvada de Jos
189	Munteanu Tudorache	Vaslache Oh.	"
190	Manolache Costache	Smaranda Anton	"
191	Molea Sofia	"	"
192	Molea Calinca	Stănescu Elena	"
193	Tănase Ioan	Smaranda Anton	"
194	Anghelușă Vasile	Dimulescu Constantin	"
195	Hogaș Iordache	Sora Oh. Ioan	"
196	Popa Costin	Canache Traian	"
197	Măghinici Prosa	Marinescu Nădejdea	Prin Spl. Jud. T-vigle
198	Chiricușă Constantin	Popescu Mircea	Pactosoa—Egale, 24
199	Calin Unca	Dărataru Titus	" " 23
200	Zagris Georgela	Florescu Elena	" " 104
201	Stele Eufrosina	Valeria Vartic	" " 176
202	Berdită Constantin	Brăzoi Costența	" " 102
203	Simioncă Mihai	Bron Alexandru	" " 86
204	Călin Macarie	Zamfir Dobro	Spartan
205	Călin Sanda	Maria I. Ilie	"

Nr. crt.	Numele și Prenumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observații
206	Miron Sieriano	Preda St. Amuza	Sperlețeni
207	Popa Anisie	Ilie N. Gheorghe	"
208	Popa Vasile	Stan Radu	"
209	Păun Ochișă	Stoica Nicolae	"
210	Mocanu Zamfirica	Marin N. Marin	"
211	Docan Anța	"	"
212	Proden Maria	Dihăescu Stellan	Ral. Dolcești
213	Bocănciș Ioan	Fabrica Brănescu	Dolcești
214	Dediu Costică	"	"
215	Gheorghita Julietta	Costăchescu Alex.	Soc. Pietroșeni
216	Mihalcea Alexandru	Fabrica Brănescu	Dolcești
217	Bejan Vasile	"	"
218	Bejan Toader	"	"

NOUA TIPOGRAFIE DEBOESCU (S-orl) Tg.

D-sale
D. Inv. Balasescu Ion
Com. Racovita
Jud. Dambovita